

**KATSE SISÄÄNPÄIN – POHTIVA TAIDEDIALOGI OMAKUVAN
TAKANA**

Ammattikorkeakoulututkinnon opinnäytetyö

Visamäki, Muotoilun koulutusohjelma

Kevät, 2017

Emilia Nyberg

Muotoilun koulutusohjelma
Visamäki

Tekijä	Emilia Nyberg	Vuosi 2017
Työn nimi	Katse Sisäänpäin – Pohtiva Taidedialogi Omakuvan Takana	
Työn ohjaaja/t	Pirjo Seddiki	

TIIVISTELMÄ

Opinnäytetyössä havainnollistetaan taiteellinen prosessi symbolisen omakuvan takana. Työn tavoitteena oli löytää taidenäkökulmaa teokseen esikuvien ja introspektion kautta. Opinnäytetyön pohjustuksessa tutustutaan teoksen taustalla vaikuttaviin asioihin, kuten kirjoittajan mielenmaisemiin, henkisiin motiiveihin ja taiteilijapersoonaan. Lähtökohtana teokselle toimii kirjoittajan taiteelliset esikuvat sekä introspektio, intuitio ja ympäristö.

Taiteellinen prosessi koostui esikuvien taideteoksien havainnoinnista ja niiden kautta oman taiteilijapersoonan pohtimisesta päämääränä löytää omakuvaan symboliikkaa ja visuaalista ilmettä. Työ eteni dialogimaisesti pohdinnan, havainnoimisen ja käytännön työn välillä. Prosessi dokumentoitiin pohdinnoin, visuaalisin ja sanallisin luonnoksin sekä valokuvin. Teos toteutettiin akryylimaalein valmiille maalaus pohjalle seuraten avoimesti maalausprosessin kulkua ja sen oikkuja.

Työn tuloksena syntyi kirjoittajan luonnetta ja kulunutta elämänsykliä esittävä 40x50 cm kokoinen akryylimaalaus. Pohtivan taideprosessin ja esikuvien myötä tekijä näki taidenäkömyksensä uudessa valossa ja ymmärsi omat prioriteettinsa aiheenvalinnoissa ja visualisointitavoissa. Tekijä koki oppineensa, mikä työskentelytapa on hänelle miellyttävin ja luonnollisin. Tekijä sai prosessista uutta itsevarmuutta ja kokemusta sekä oppi luottamaan taideteoksen omalla painolla syntymiseen. Henkilökohtaisen mielenmaiseman visuaaliseksi omakuvaksi kiteyttäminen auttoi kirjoittajaa jättämään menneet taakse ja kokemaan pystyvänsä viestimään sisäistä maailmaansa ilman sanoja. Uuden itseluottamuksen ja näkömyksen myötä kirjoittaja sai ideoita tuleviin töihin ja intoa maalaustaipaleen jatkamiselle.

Avainsanat maalaustaide, omakuvat, dialogi, voimaantuminen, introspektio

Sivut 49 sivua, joista liitteitä 0 sivua

Degree Programme in Design
Visamäki

Author	Emilia Nyberg	Year 2017
Subject	An Introspective Art Dialogue Behind a Self-Portrait	
Supervisors	Pirjo Seddiki	

ABSTRACT

The thesis illustrates the artistic process behind the creation of a symbolic self-portrait. The aim of the thesis was to find a point of view for the self-portrait through the examination of personal artistic role models. As a foundation for the thesis, the author explains the issues of the mind influencing the work, such as her spiritual motives and beliefs and artistic ways. The thesis is based on knowledge gained through the fusion of horizons, introspection, intuition and the effect of surroundings.

The nature of the work was one of dialogue between observation, reflection and practice. The observing of role models worked as a means for introspection and finding symbolic value and visual influence. The process was illustrated with photos and both visual and verbal sketches and explanations. The artwork was realized with acrylic paint on a canvas.

The outcome of the thesis was a 40x50 cm painting describing the author's views, nature and past life cycle. As a result of the artistic process, the author saw her ways of painting in a new light and understood the priorities of her work regarding choice of theme and ways of visualization. The author gained self-confidence and experience in visualizing parts of her mind with symbols and trust for her artistic process. Visualizing her experience helped the author to come in terms with her past life cycle and feel empowered by telling a story without words. The author also gained new ideas and inspiration for future artwork.

Keywords Painting, self-portrait, dialogue, empowerment, introspection

Pages 49 pages including appendices 0 pages

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	1
1.1	Aiheen rajaus ja tavoitteet	2
1.2	Viitekehys	3
1.3	Kysymyksenasettelu ja tutkimusmenetelmät	3
1.4	Käsitteet	4
2	POHJUSTUS.....	5
2.1	Horisonttien sulautuminen	5
2.2	Elämä on taidetta	5
2.3	Minä taiteilijana	6
2.4	Omakuvan tavoitteet	8
3	ESIKUVAT TEOKSEN LÄHTÖKOHTANA.....	10
3.1	Jeremy Geddes	11
3.2	Serge Marshennikov.....	13
3.3	Hans Zatzka	15
3.4	Sandro Botticelli	16
3.5	Caravaggio	18
3.6	Yhteenvedo	19
4	LUOMISPROSESSI.....	21
4.1	Luonnostelu.....	21
4.2	Ympäristön ja intuition herättämä inspiraatio.....	27
4.3	Referenssikuvat	29
4.4	Teoksen synty.....	31
5	LOPPUTULOS	42
6	POHDINTAA	44
6.1	Mitä opin?	44
	LÄHTEET	47

1 JOHDANTO

Työn lopullisen idean kiteyttäminen oli poukkoileva prosessi, mutta päädyin lopulta kuvataiteen pariin. Opintojeni edetessä maalaaminen on alkanut kiinnostamaan minua yhä enemmän huomattuani kykyni kursseilla ja työelämäprojektin kautta sekä suoritettuani itsenäisiä projekteja. Idea lähti kehittymään halusta visualisoida omaa taidenäkökulmaa.

Tähän mennessä olin lähinnä kopioinut kuvia mahdollisimman identtisesti. Tämä oli tyydyttänyt tarpeeni esittää asioita niin kuin ne todella ovat. Hyperrealismiin tavoitteleva kuvien toisto ei kuitenkaan lopulta tuntunut riittävän, minähän vain loin uudelleen sen, mikä oli jo olemassa. Tauluissa ei ollut sanomaa, ne olivat puhtaasti kopioimisen taidonnäytteitä. Leo Tolstoy'n mukaan kopioiminen ei ole taidetta, vaan taiteen imitaatiota, ja usein vain imitaation imitaatio. Tolstoy kritisoi teoksia, jotka on tehty taidolla, mutta ilman emotiota, ikään kuin niiden takana olisi ainoastaan halu tuottaa. (Resisting Intelligence 2016) Kopioidessa jäin kiinni alkupe räisen kuvan jokaiseen yksityiskohtaan. En ollut vapaa ilmaisemaan omaa perspektiiviäni, joka mielestäni on taiteessa oleellista.

Minussa heräsi tarve tutustua omaan visuaaliseen näkemykseeni. Aikaisemmin olin ahdistunut aiheen valinnanvapaudesta, sillä se on ollut minulle ajatuksena niin ylivoimainen. Mietin, oliko näkemyksen köyhyys kuitenkin ongelmani valinnanvapauden sijasta. Minusta tuntuu, että maalaamiseen liittyvät rajoittavat ajatusmallit ovat kielineet pelosta tehdä päätöksiä, ja osoittaneet taiteellisen näkemykseni poissaolon sekä henkisen sulkeutuneisuuden. Aikaisempien kopiotöideni avulla olen kuitenkin luonut hyvää kokemuspohjaa omille teoksilleni.

Lopulta idea kiteytyi luettuani Jouko Pullisen kirjan Mestarin kädenjäljillä (2003), kuvallinen dialogi filosofisen hermeneutiikan näkökulmasta. Kirja vaikutti aiheen valintaan, sillä sain voimaa ajatuksesta, että taidetta voi tuottaa avoimesti myöntäen, että siihen on vaikuttanut muu taide. Teoria horisonttien sulautumisesta taiteellisessa dialogissa tuntui oikealta tavalta löytää itseni tässä vaiheessa taiteellista taivalentani. Kirja toimii lähdeaineistonani ja auttaa sanallistamaan dialogimaista työtäni.

Elämäni viime vuodet ovat kasvattaneet minua hyvin paljon. Koen monella tapaa olevani täysin eri ihminen, kuin aikaisemmin, mutta vanhoista mielenmaisemista ja tuntemuksista on vaikea päästä irti. Sanotaan, että elämä kulkee sykleissä, ja intuitioni sanoo yhden tulevan juuri päätökseen. Päätin pyrkiä kiteyttämään tämän viime henkäyksiään vetävän elämänsyklini symboliseen omakuvaan. Minulla on aina ollut hyvin henkilökohtainen ja ekspressiivinen ote taiteeseen, joten oli luonnollista valita aiheeksi omakuva. Työni on taiteellisen prosessini kuvaamisen lisäksi menneen elämänsyklin henkinen irtipäästö, hyväksyminen sekä kutsu tu-

levaisuudelle. Minua kiehtoo saada ikuistettua tämä kulunut elämänvaihe, jotta voin myöhemmin vertailla teoksiani ja seurata henkistä kasvua.

Opinnäytetyössä haetaan henkilökohtaista visualisointitapaa ja symboliikkaa omakuvan toteuttamiseen tukeutumalla maalaustaiteen esikuviiin sekä pohtien inspiraation-keruuseen vaikuttavia asioita. Suhteeni esikuviiin on dialogimainen, ja omakuvani on tämän dialogin ja sisäisen intuitioni sekä mielenmaisemani tulos.

Suhtaudun työhöni avoimesti, niin kuin taideprosessiin tuleekin suhtautua. Opinnäytetyöni tulisi olla mahdollisimman autenttinen kuvaus taiteellisen prosessini kulusta. Dialogin käyminen esikuvieni kanssa on uutta opettava, järjestelmällisempi lähestymistapa, joka haastaa minut avoimuuteen ja laajempaan itseymmärrykseen. Se myös rohkaisee minua unohtamaan olettamukseni, että maalausjälkeni on hyper-realismia tavoittelevaa. Näin alkuvaiheessa hyväksyn tietämättömyyteni siitä, mikä lopputulos minua odottaa, sillä se on osa koko työn luonnetta.

Työssäni tarkastelen, miten teos syntyy ja kehittyy inspiraation saattelemana, sekä miten esikuvat ja ympäristö vaikuttavat prosessiin. Pohdin intuition, mystiikan ja estetiikan rooleja taideprosessissani.

Opinnäytetyö on jaettu kolmeen osaan, jotka ovat oman horisontin selvittäminen, esikuvien havainnointi sekä teoksen luomisprosessi. Käytännössä nämä osiot sekoittuvat prosessin aikana jonkin verran toisiinsa eivätkä toteudu puhtaasti kronologisessa järjestyksessä, sillä ajatustyö ja inspiraation kehittyminen jatkuu koko prosessin läpi. Taideprosessini eivät ole koskaan olleet luonteeltaan kovin järjestelmällisiä, vaan enemmänkin eri medioiden dialogimaisia, poukkoileva ja spontaaneja vuorovaikutuksia.

1.1 Aiheen rajaus ja tavoitteet

Työn päätavoite on onnistua visualisoimaan olemukseni ja mielenmaisemani omakuvan muotoon, sekä muodostaa oma käsitys taideprosessistani ja ilmaisutyylistäni. Työssä pohdin inspiraationi lähteitä, henkilökohtaisia mielenmaisemia ja minulle tärkeitä teokseen johdattelevia symboliikhoja, ja pyrin esittämään sen tavoin, joka välittyy lukijalle. Työ sisältää taideprosessini havainnollistamista ja sanallistamista, sekä eri vaiheiden visualisointia luonnoksien ja valokuvien, mutta ei keskity ilmaisemaan materiaalien valintaproessia. Työn lopputuotos on omakuva.

Motiivini työn takana on löytää sisäistä näkemystä ja itsevarmuutta, jotta maalaustaiteesta voisi kehittyä minulle laajempi harrastus ja mahdollisesti tulevaisuudessa tulonlähde. Näen opinnäytetyöni työkaluna noustakseni uudelle tasolle maalaustaipaleellani. Työssäni vastaan kysymyksiin,

Mitä haluan viestiä omakuvallani?
 Miten esitän sisäisen maailmani ja persoonani symboliikan avulla?
 Mitkä ovat taiteelliset esikuvani, ja miksi?
 Mitä voin oppia itsestäni tarkastellessani esikuviani?
 Miten ympäristö vaikuttaa teokseni syntyyn?

1.4 Käsitteet

Chiaroscuro

Chiaroscuro tarkoittaa valohämyä, valon ja varjon korkeaa kontrastia. Sana tulee italiankielen sanoista chiaro, joka tarkoittaa valoa, sekä scuro, joka tarkoittaa varjoa. (National Gallery, n.d.)

Dialogi

Vuoropuhelu, vuorovaikutus

Eklektinen

Koostettu elementein, jotka on haettu monesta eri lähteestä

Elämänsykli

Elämän ajanjakso

Maalaus medium

Medium on akryylimaaleihin käytettävää läpinäkyvää ohennetta jota käytetään veden sijasta säilyttääkseen maalin sidosaineiden tiheyden ja täten estääkseen maalin hapertumista kuivuessa. Sillä saavutetaan mm. hienovaraisia sävynmuutoksia glaseeraamalla. Gloss medium johtaa kiiltävään, täysin läpinäkyvään pintaan, ja matta medium johtaa mattapintaiseen, hieman maitomaiseen lopputulokseen.

Hermeneutiikka

Tulkintamenetelmä jonka avulla käsitellään ihmisten tuottamaa merkityksellistä materiaalia, kuten tekstiä ja taidetta. (Mantzavinos 2016)

Introspektio

Itsehavainnointi, itsetarkkailu

Intuitio

Oivallus, vaisto, välitön sisäinen käsittäminen

Symboli

Vertauskuva, eli elementti, johon on liitetty merkitys.

Voimaantuminen

Ihmisen sisäisenä prosessina tapahtuva henkilökohtainen ja sosiaalinen voimaantuminen (Voimaantumo, n.d.).

2 POHJUSTUS

2.1 Horisonttien sulautuminen

”Ajatus siitä, että ihmiset tuovat erilaiset ajatusmaailmansa yhteen haastakseen, kasvaakseen ja muuttaakseen sekä toisen käsityksiä että omaan, sukeltaa hermeneutiikan sydämeen, joka ei perustu pelkkään totuuden kuvaamiseen, vaan myös muuntautumiseen. (St Johns Nottingham 2015).”

Lähden työhöni filosofisen hermeneutiikan inspiroimana. Filosofinen hermeneutiikka perustuu ajatukseen, ettei tekstin tulkitsija voi koskaan lähteä tulkintaan neutraalista asemasta (Pullinen 2003). Teoksen lähtökohtana on siis oma horisonttini: henkilökohtaiset mielenmaisemat, aikaisemmat esteettiset taipumukset ja muistot, sekä esikuvani. Työssäni tarkastelen esikuvieni teoksia havainnoiden omaa reaktiotani niiden esteettisiin tyyleihin ja sitä, miten oman horisonttini kautta niitä tulkitseen, navigoidakseni näin omaan taiteelliseen tulkintaani. Horisonttien sulautuminen tuottaa uuden, yhtenäisen horisontin.

Hermeneuttisen dialogin voi jakaa neljään vaiheeseen:

1. Esiymmärryksen tiedostaminen: tulkitsija pyrkii ymmärtämään omaan tulkintahorisonttiinsa vaikuttavat asiat
2. Dialogi: dialogi erittelee tekstin sisältämiä merkityksiä
3. Horisonttien sulautuminen: merkitykset sulautuvat ja luovat uutta ymmärrystä ja merkitystä
4. Applikaatio: tekstin tulkinnan luoman uuden ymmärryksen merkitys tulkitsijan työssä. (Pullinen 2003, 37.)

Käsittelen omaa horisonttiani luvuissa 2.2–2.4, mutta nostan sitä myös esille myöhemmissä työn vaiheissa sen mukaan, miten taiteellinen prosessini sitä minussa herättää. Lukujen ei ole tarkoitus olla faktuaalisia, vaan avata omia taiteellisia näkemyksiäni ja elämäni aikana keräämiäni uskomuksia, sillä nämä ovat pohja työlleni. Taiteellinen prosessini toimii esimerkkinä dialogista ja horisonttien sulautumisesta. Applikaatio näkyy työssäni alkaessani ymmärtää esikuvien vaikutusta teokseeni.

2.2 Elämä on taidetta

Leon Battista Alberti on tunnettu vertauksestaan, että maalaus on kuin ikkuna maailmaan (Pullinen 2003, 20). Ennen kaikkea, maalaus on ikkuna sellaiseen maailmaan, mitä ei usein kykene näkemään ilman taiteilijan ilmaisua. Se on kuin salainen maailma tai toinen totuus, ja parhaimmillaan autenttinen ilmaisu siitä hetkestä ja tilasta jossa taiteilija sijaitsi mielessään maalatessaan.

Joskus tunnen itseni huoneeksi vailla luonnonvaloa, vailla ikkunaa. Ikkunat eivät ole yksinomaan väylä valolle ja katseille pästä sisään, vaan myös väylä jonka kautta minä voin huoneestani tarkastella ja tulkita maailmaa. Väylä, jota ilman elämä huoneessa voi olla hyvin ankeaa. Jospa maalaisin itselleni ikkunan, ja tekisin siitä niin suuren, että mahtuisin sitä kautta kiipeämään ulos. Jospa voisin hetkeksi jättää huoneeni ja olla osa maailmaa...” (Ote pohdinnoistani, 13.2.2017.)

Työni taustalla vallitsee pitkään pohtimani ajatus siitä, että ihmisluontomme ovat kuin maailmankaikkeuden taideteoksia. Tässä ajatusleikkissäni sielumme ovat olemassa täydellisyydessään omalla taajuudellaan puhtaana tietoisuutena, yhtenä energiana. Pystyäkseen kokemaan elämää käsin kosketeltavasti ja laajentuakseen, ottaa tietoisuuden lähde fyysisen muodon ja sijainnin. Tämä luo pohjan tälle yhdelle, persoonalliselle näkökulmalle, joka on ihmisen ego. Olemme kaikki tämän energian johdannaisia, mutta egomme kokee meidät yksilöinä. Egon ja sielun suhde kiinnostaa minua paljon. Vaikka ymmärrän, että olemme kaikki sielullisesti yhtä, en voi väittää, että en nauttisi äärimmäisesti tästä yksilöiden moninaisuuden täyteisestä maallisesta ulottuvuudesta.

Jos etsimme vastausta siihen, mitä taide on, on siihen puhtain ja yksiselitteisin vastaus että taide on muotoja ja sisältöä yhtälössä, jossa on oltava tekijä ja teos. Verrattaessa tätä määritelmää ajatusleikkiini, elämämme maapallolla voisi nähdä taiteena, sillä se olisi lähteen, sielun, tapa tulkita elämää muodoin ja sisällöin. Näen elämämme ennalta määrittelemättöminä performansseina. Sielu ja keho on helppo eritellä käsitteinä, mutta olemme jatkuvassa yhteydessä sielumme, emmekä voi irtaantua lähteestämme. Näen kehoni ja elämäni siis taiteena, ja minuuden taiteen luoja, mutta myös sen tulkitsijana. Työni pohjautuu tähän ajatukseen. Elämän lähde on kirjailija, minun lähtökohtani, ja minulle kirjoitettiin, ei päämäärää, ei tarkoitusta, mutta kehykset tulkintaa varten.

2.3 Minä taiteilijana

Taide on aina toiminut minulle voimaannuttavana itseilmaisuna tai terapiana, eli pyrin taiteen avulla käsittelemään tapahtumia sekä sosiaalisesti vahvistamaan itseäni ja identiteettiäni maailmassa. Taide on yksi niistä asioista, joiden avulla koen olevani täydessä kontrollissa pystyessäni esittämään asiat niin, kuin minä ne koen. Tämän kautta voin tuntea itseni ymmärretyksi.

Käsittelen usein taiteessani kipeitä aiheita jotka haluan maalata mielesäni kauniimmaksi. Tämä auttaa minua hyväksymään elämän epäkohdat ja näkemään ne valoisammin, sillä onhan niiden ansiosta maailmassa yksi taideteos enemmän. Valitsen aiheen, päätän sanomani ja lisään siihen esteetiikan tavoittelun. Arjesta tulee juhlaa, kivusta laastari, ja rumasta kaurista.

Pääasiassa taide, jota olen kopiotöideni lisäksi tuottanut, on ollut musiikkia ja sanoituksia. Viime aikoina olen kokenut sen jättävän minut jälkeensä liian haavoittuvaan tilaan. Maalauksissa minua viehättää hiljaisuus. Laulujen julkaisussa olen altistanut itseni maailmalle, ja nyt koen tarvetta vetäytyä takaisin huoneeni turvaan. Tunnen usein, että musiikin ja sanojen yhdistelmä avaa kaikki väylät huoneeseeni päästäen kaiken magian karkaamaan. Annan helposti liikaa. Maalauksessa kaikki on tulkinnan varaista. Voin selittää kaiken, mutta olen aivan hiljaa. Sanojani ei voi vääristää ja teos on minusta erillään.

Taide on minulle tapa maadoittaa itseäni, ja olla läsnä ulottuvuudessamme. Kärsin välillä eksistentiaalisista kriiseistä, ja tunnen menettäväni motivaationi ja otteeni maallisiin realiteetteihin. Tämän takia luovuuteni keskittyy yleensä yksityiskohtaisesti kuvaamaan kauniita tavaroita, eläimiä tai ihmisiä, sekä maallisen stimuloivia asioita kuten rakkautta ja ihmissuhteita. Pysin taiteeni kautta unohtamaan kaiken sen henkisyyden ja universumin laajuuden, jonka ymmärtämiseen mieleni ei tunnu riittävän. Taide on minulle tapa keskittyä todellisuuteen ja rauhoitella itseäni.

Teoksissani on vallittava tasapaino ja sen takana on oltava tarkoitusperä. Teos on minun tapa korjata käsityksiä ja siirtää huomiota haluamiini asioihin. Maalauksissa priorisoin myös estetiikan hyvin korkealle sen meiltä huumavaan luonteen takia. Esteettisesti tavoitteeni maalatessa on lähes hypnoottisen kokoonpanon luominen. Haluan hukuttaa katseen kuvaan tuoden esille juuri oikeat kohdat jotka saavat sen näyttämään siltä, että aiheet lähes hyppää ulos kuvasta. Yleensä saavutan tämän luoden harkittuja kontrasteja. Tärkeää on kauneus ja harmonia, jonkinlainen utopia.

Totuus ja tarkoitus on minulle taiteilijana tärkeää, mutta todellisuus on häilyvä käsite. Jouko Pullisen (2003, 30) mukaan esittäminen on kaksimielinen termi siinä mielessä, että vaikka taidekuvilla voi olla konkreettinen suhde kohteeseensa, eivät ne välttämättä omista minkäänlaista referenttiä reaalityodellisuudessa. Kuva voi luoda illuusion jostain, jota ei välttämättä ole olemassa. Uskon, että kaikissa meissä elää oma totuus jota ei saisi sysätä yhteisen totuuden ymmärtämisen varjoon. Reaalitytotuus on yhteisen käsityksen mukaan todellisempaa kuin se, miltä asiat tuntuvat kullekin ihmiselle, sillä siitä on fyysisiä todisteita, joista voidaan suuremmassa kaavassa olla yhtä mieltä. Meillä kaikilla on kuitenkin oikeus omaan totuuteemme ja sen esittämiseen. Taiteen kannalta tämä on hyvä asia. Reaalitytodellisuus on henkilökohtaista todellisuutta paljon tylsempi versio, sillä tunteemme värittävät maailmojamme ja luovat erilaisia perspektiivejä. Teoksissa on siis aivan uudenlaista intensiteettiä ja merkitystä kuin reaalitytodellisuudessa, jonka suurin osa ihmisistä pystyvät vaivatta näkemään. Jos onnistumme esittämään tätä värikästä, persoonallista totuuttamme, rikastamme maailmaa. Teokset ovat pala mystiikkaa, osa sie-lua. Tämä on minulle taidetta, ja tämän takia taide on elämäni suola.

Joskus tunnen hyppiväni hyvän maun rajan puolelta toiselle harjoitellen itsevarmaa ja välinpitämätöntä suhtautumista ympäröiviin näkemyksiin minusta. Tiedostan, että egoni ottaa joskus liiakseen minusta vallan, ja tämä vie minua kauemmaksi muista ihmisistä. Muiden mielipiteet ovat aiheuttaneet minussa paljon stressiä. Tulkitsen taiteen olevan minulle leikki, jonka avulla altistan itseni näille haasteille. Tiedän, että jos haluan tehdä taidetta ja elää elämääni niin vapaasti kuin itseltäni vaadin, minulla ei ole tilaa mielessäni huolestua muiden mielipiteistä. Niin kuin Paolo Coelho sanoi: ”Suorat tiet eivät tee taitavia ajajia.”

Työtä tehdessäni pohdin syitä siihen, miksi viihdyn niin hyvin itseanalysoinnin parissa. Tämä pohjautunee lapsuuteeni, jolloin en ollut lainkaan itsetietoinen, olin sosiaalisesti kömpelö ja epäsuosittu. Myöhemmin tiedostettuani realiteetit, itsetietoisuudesta ja kontrollista tuli minulle lähes elintärkeää. Mitä enemmän ymmärsin olemuksestani, sitä enemmän pystyin siihen vaikuttamaan ja löytämään omaa totuuttani. Ajauduin jatkuvaan alitajuiseen itseni analysoimiseen. Pohdin, olenko lähes koukussa itseilmaisuuksiin, selittäen omaa totuuttani sen tuoman turvan tunteen takia.

Niin kauan kuin muistan, minua on kiehtonut symboliikka, metaforat, piiloviestintä, hienovarainen elekieli ja unien merkitykset. Ajattelen ja luon lähes aina niiden kautta. Tämä on minulle luonnollinen sekä jokseenkin universaali tapa kommunikoida. Metaforat ovat helppo tapa kertoa nopeasti monimutkaisia tunteita. Lyriikoissani tämä tulee vahvasti esille, esimerkiksi seuraavassa otteesta kappaleestani Aphrodite ilmaisen neljällä sanalla muun muassa vahvuutta, itsepäisyyttä, romantiikkaa ja läheisyyttä, rakkauttani taiteeseen sekä paljon muuta, käyttäen hyväkseni olemassa olevia käsityksiä mytologista ja luonnosta:

”I’m your taurus, Aphrodite.”

Lyriikat ovat dialogia Botticellin Venus taulun kanssa. Tämä lienee syy siihen, miksi olen valinnut sen yhdeksi esikuvistani. Kirjoitin kappaleen vuonna 2016, käyttäen taidevertausta jo silloin.

Maailmassa, jossa pääosin sanat ovat keinomme kommunikoida, ei se ole niistä aina osuvin, sillä tietyt sisäiset ideat eivät pääse oikeuksiinsa pelkin sanoin, ne tarvitsevat muiden aistien kautta virtaavaa tulkintaa. Siksi turvaudun sanojen lisäksi visuaaliseen taiteeseen.

2.4 Omakuvan tavoitteet

Taidetta on historiassa käytetty kuin käsityksiä muokkaavana propagandana. Saatettiin teettää tauluja, jossa tilaaja kuvattiin jumalan hahmoon tai kunniakkaaseen tilanteeseen. Tämän oli tarkoitus ylistää omistajaa ja kertoa hänen saavutuksistaan. Uskottiin myös, että teoksilla oli maaginen vaikutus omistajansa elämään, että ne vaikuttivat häneen ja tulivat ajan

kanssa todemmaksi. (Väisänen 2015, 9.) Samalla tavalla koen taiteen potentiaalisen vaikutuksen omaan elämään. Teoksen kanssa joutuu olemaan kauan ja tarkastelemaan sitä eri suunnista, tutustumaan aiheeseen. Jos maalaisin esimerkiksi itseni kuningattarena valtaistuimella, on suuri mahdollisuus että itsearvostukseni nousisi alitajuisesti prosessissa eläytyessäni teokseen. Omakuvallani pyrin symboliseen itseilmaisuun kuvamalla mielenmaisemaani ja elämääni esteettisesti tavalla, joka luo ymmärrystä ja positiivisia tunteita, vaikka se käsittelisikin negatiivisia asioita. Asettaessani itseni ympäristöön, johon mielestäni kuulun, annan yleisölle informaatiota jota ei pysty arjessa tunnistamaan tai näkemään.

Omakekuva on kuin tutkielma itseensä, ja sillä on minulle hyvinkin hengellinen merkitys. Kuvaan kotiani, sieluni kuorta. Se on minulle kaikista läheisin asia, se kulkee aina mukani. Sieluni on kuin simpukka, joka tekee häiriötekijöistä helmiä. Joskus tuntuu, että kehoni ja egoni on se roska simpukan sisällä, ja joudun käyttämään valtavat määrät energiaa kuoruttaakseni sen mielessäni helmiäisellä. Huomaa jälleen viittaus Botticellin Venukseen. Omakuvan teen harjoittaakseni itseni ja elämäni hyväksymistä. Haluan teokseni muistuttavan minua siitä, että kaikessa synkkyydessään elämä on kaunista.

3 ESIKUVAT TEOKSEN LÄHTÖKOHTANA

Tässä luvussa esittelen kuvataiteen esikuvani. Esikuvat toimivat inspiraationlähteinä sekä keinona introspektioon. Niiden on tarkoitus toimia alustavana suunnannäyttäjänä kohti teokseni esteettistä tyyliä ja sisältöä, ja luoda mieleeni uusi horisontti, jonka avulla jatkaa suunnitteluprosessiani. Tässä luvussa tarkastelen ja pohdin suhdettani teoksiin ja niiden sisältöön ja tyyliin. Mitä voin ymmärtää itsestäni esikuvieni kautta?

Valitsin tarkoituksella monta esikuvaa, jopa viisi kappaletta. Halusin antaa itselleni tulkintatilaa. Otin esimerkkejä sekä nykyaikaisesta että taiteesta vuosisatojen takaa. Halusin sisältää nimiä minua niin kiehtoneilta aikakausilta kuten barokki ja rokokoo. Nämä taidetyylit ovat vaikuttaneet suuresti esteettisiin mieltymyksiini muillakin aloilla, kuin taiteen piirissä. En voisi kuitenkaan koskaan lokeroitua yhteen laatikkoon, sillä löydän itseni niin monesta paikasta. Ei olisi ensimmäinen kerta kuin töitäni kutsutaan eklektisiksi.

Barokin tummanpuhuva, dramaattinen ilmaisu oli yksi ensimmäisistä mieleeni jääneistä taidesuuntauksista. Valitsin aikakauden esikuvakseni Caravaggion. Rokokotaiteen leikkisyys ja kepeys välittyi minulle parhaiten Hans Zatzkan ja Botticellin töiden kautta. Tämän lisäksi etsin käsiini ajankohtaisia artisteja jotka maalaavat ihailemallani hyperrealismilla, ja valitsin Jeremy Geddesin ja Serge Marshennikovin.

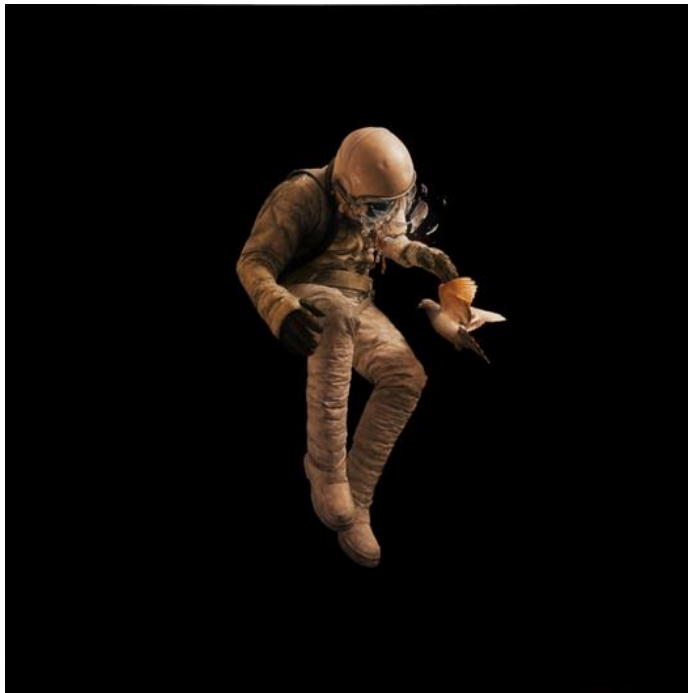
Valitsin yllä mainittujen taiteilijoiden työt sen pohjalta, että ne sisälsivät minulle esteettisesti miellyttäviä elementtejä tai sisältöä jonka koen osaksi identiteettiäni. Osittain kai ihminen etsii aina taiteesta itseään pohtien, miten hän voi samaistua teokseen ja millä tavoin hän on yhtä sen kanssa.

Tarkastelen maalauksia avoimesti ja pohtivasti. Esikuvien tarkoitus on auttaa minua sanallistamaan omaa horisonttiani, herättää kysymyksiä sekä löytämään taiteeseeni uusia ulottuvuuksia.

3.1 Jeremy Geddes

Kuva 2. A Perfect Vacuum. (Geddes 2011)

Kuva 3. Adrift. (Geddes 2011)

Kuva 4. Miserere 2. (Geddes 2012)

Jeremy Geddes on vuonna 1974 syntynyt uusiseelantilainen taidemaalari. (Geddes, J. n.d.) Hänen hyperrealistiset, tunnelmalliset maalaukset sisältävät juuri oikean verran mystistä symboliikkaa. Realistinen maalausjälki on minut helposti viettelevä elementti, ja tämän yhdistäminen hieman surrealistisiin asetelmiin on ihastuttavaa. Tämäntyyppisiä yhdistelmiä voin kuvitella luovani, jotain sykehdyttävää, pysäyttävää ja kontrastintäyteistä.

Pidän teosten unenomaisuudesta. A perfect vacuum teoksessa draamaatiikka ja valoisuus on yhdistetty tavalla, joka luo mielenkiintoisen tasapainon. Kuvassa ei ole mitään ahdistavaa, vaikka sen kuvaama tapahtuma saattaisi sitä olla todellisuudessa.

Mustataustaiset kuvat luovat kaikessa yksinkertaisuudessaan äärettömän rauhallisen olotilan katsojalle, ja kuvattavaa objektia on helppo tutkia, sillä se erottuu niin selkeästi ympäristöstään. Silmäni lepää näissä tauluissa. Eläinaiheet onnistuvat aina sulattamaan sydämeni, ja erityisesti uinuvan oloinen lintu saa minut rakastumaan teokseen. Sen höyhenet on materiaalin kuvaamisen taidonnäyte. Katsoja voi melkein tuntea silkinpehmeän pinnan. Eläin leijuu kuin tyhjiössä, sisäänpäin kääntyneenä. Voiko olla että itsekin olen kaivannut rauhaa ja aikaa jossain pimeässä? Elääkö lintu yhä? Minulle tulee mieleen, että se on kuin parantavassa kapselissa keräämässä voimia. Voisinko kuvata itseni samanlaiseen ympäristöön?

Geddesin työt ovat tunnelman luoja, ja tätä minä ihailen suuresti. Huomaan myös minussa nousevia tunteita jokaisen kuvan äärellä. Avaruuspukuun pukeutunutta miestä ja lintua kuvaava työ herättää minussa jotain. On kuin avaruuspuku kuvastaisi esteitä vapauden kokemiselle, eris-

tystä, ja lintu vapautta, luontoa ja kauneutta. Hahmojen välillä on yhteys, mutta ihmisen yllä olevat fyysiset rajoitteet estävät häntä koskemasta lintua. Linnun läheisyys saa kuitenkin lasin pirstaloitumaan. Ihminen vaikuttaa olevan ihmeissään siitä, että lintu lähestyy häntä.

Koenko vaikeaksi saada yhteyttä maailmaan ja ihmisiin, ja toivonko myös pystyväni rikkomaan lasin olemalla autenttinen? Kuva on kuin hiljainen tarina, joka herättää kysymyksiä ja käynnistää yleisön mielikuvituksen. Tämän haluaisin saavuttaa.

3.2 Serge Marshennikov

Kuva 5. New Day. (Marshennikov 2010)

Kuva 6. 167. (Marshennikov 2011)

Serge Marshennikov on 1971 syntynyt, Neuvostoliitossa varttunut taide-
maalari. Hän keskittyy taiteessaan kuvaamaan naiskauneutta. (Drawing
academy 2014.) Hyperrealistisista, figuratiivisista tauluista huokuu herk-
kyys ja materiaalien tuntu. Katsojana vajoan jonkinlaiseen hiljaisuuteen,
ikään kuin varoisin herättämästä nukkuvaa kaunokaista. Sävyt ovat es-
teettisessä harmoniassa toistensa kanssa. Oikeastaan Marshennikovin
teoksissa on paljon samanlaista tyyneyttä kuin Geddesin töissä. Yksityis-
kohtia on enemmän, ja kuvattu aihe on lähempänä utopistisen kauniisti
kuvattua realistista arkiasetelmaa kuin Geddesin symboliikkaa. Värimaa-
ilma, sivellinjäljen pehmeys ja realismisuus ovat lähes samasta puusta veis-
tetty.

Marshennikovin töitä on sanallistettu aistillisen provosoiviksi, joka kuvaa
mielestäni niitä hyvin ja jonka koen osaksi sisäistä olemustani. Mielestäni
alastomuus nyky maailmassa on tahrittu aihe. Sen ympärillä liikkuu paljon
ristiriitoja joihin en haluaisi osallistua. On harmi, että niin kaunis asia lai-
tetaan negatiivisiin lokeroihin. Sillä välin, kun sitä joko halveksutaan tai
sen puolesta taistellaan, sen luonnollisuus ja ihmeellisyys jää kaiken risti-
riidan varjoon. Marshennikovin töissä osittainen alastomuus on kuvattu
juuri niin kauniisti ja herkästi, kuin aihe mielestäni ansaitsee tulla kuva-
tuksi. Nuoruuden puhtoisuus huokuu kuvista heleänä, mutta niin voimak-
kaana, että kaipuun nuolet pistävät sieluuni vaikka olenkin itse vielä nuo-
ri. Kai sisälläni vallitseva melankolia ennakoi jo tulevaisuuden tunteitani.
Teokset saavat minut tuntemaan, että katselisin jotain henkilökohtaista,

jota minun ei tulisi nähdä. Tunnen kunnioitusta teoksia ja sen aiheita kohtaan.

Jälleen, tunnereaktioni ovat vahvat katsellessani teoksia. Kuvat ovat kuin visuaalisia runoja, kaikki osat ovat tarkoin harkittuja mutta niin luonnollisia, että yhdessä ne muodostavat realistista utopiaa. Marshennikovilta haluaisin kanavoida teokseeni herkkyyden, ja kenties käsitellä alastomuuden symboliikkaa juuri niin puhtaasti ja luonnollisesti kuin minä sen koen.

3.3 Hans Zatzka

Kuva 7. At the Swan Lake. (Artnet n.d.)

Kuva 8. Beautiful Girl in the Moonlight. (The Athenaeum 2012)

Kuva 9. A Dream in the Forest. (The Athenaeum 2012)

Hans Zatzka, 1859–1945, oli itävaltalainen fantasia maalari jonka kuvissa utopia menee täysin eri tasolle (Maher Art Gallery 2012). Idyllisen pehmeät luontoympäristöt, joissa eläimet ja enkelit elävät sulassa sovussa ihmisten kanssa tuovat mieleeni Disneyn prinsessatarinoita. Tähän ihastuinkin töissä, kaikki on esitetty juuri niin ihanasti kuin mitä parhaimmat päiväunet saattavat mieleemme lohtia. Kuvien naiset ovat vapaita ja onnellisia. Teokset herättivät minussa halun ilmaista suurta arvostustani ihmisen yhteyteen luonnon ja eläimien kanssa. Haluan jollain tavalla kuvata itseni harmoniassa luonnon kanssa.

Kun katselin yllä olevia teoksia ja niiden värityksiä, mietin, miten odottamattomat sävyt voivat tuoda kuvaan luonnollisuutta. Epäilen, etten itse olisi päättänyt käyttämään näitä sävyjä, joten Zatzkalta voisin oppia luonnon väreistä. Onnistuisinko kuvaamaan luontoa kuvassani ilman, että se näyttäisi tasapaksulta?

Ihmishahmo on näissä kuvissa vain pieni osa taulua. Olen tottunut maa-laamaan lähikuvia ihmiskasvoista ja eläimistä, pitäen kasvojen yksityiskohtia suuressa arvossa, mutta omakuvaani haluan sisällyttää Zatzkan töiden mukaisesti myös runsaan ympäristön.

3.4 Sandro Botticelli

Kuva 10. Primavera. (The Athenaeum 2008)

Kuva 11. The Birth of Venus. (The Athenaeum 2008)

Italialainen Alessandro di Mariano di Vanni Filipepi, 1445–1510, on tunnettu taiteilijanimellä Botticelli. Hänen tunnetuimpiin maalauksiin kuuluvat yllä olevat Kevät, eli Primavera, sekä Venuksen syntymä. (Cascone 2017.) Nämä molemmat ovat esteettiselle silmälleni optimaalisia asettelultaan. Ne ovat kaikessa runsaudessaan tasapainossa. Luonnon ja ihmishahmojen kuvaaminen on myös aina vetänyt minua puoleensa. Kauniit leihuvat, kuvioidut kankaat tuovat kuviin liikettä ja eloa.

Kevät teoksessa minua viehättää eniten metsäteema. Tummalla taustalla olevat kukat ja puiden hedelmät nousevat näyttäväksi pistemerkiksi katsojan silmiin. Sekä Kevät että Venuksen syntymä vaalivat naiskauneutta. Alastomuus on aistillista ja sopivan peitettyä, muttei täysin poissaolevaa. Olen pohtinut sitä, kuvaanko itselleni vaatteet vai piiloudunko vain kuvasa jonkin taakse, kuten Venus.

Botticellin tapa kuvata ihmishahmoja inspiroi minua, sillä se on erilainen käsitys aikaisempaan hyperrealistiseen lähestymistapaan, mutta silti pidän siitä paljon.

3.5 Caravaggio

Kuva 12. Narcissus. (Caravaggio n.d.)

Kuva 13. Judith Beheading Holofernes. (Caravaggio n.d.)

Barokkiajan taiteilijat jäivät päällimmäisenä mieleeni opintojeni taidehistoriantunneilta. Michelangelo Merisi da Caravaggio, 1571–1610, oli italialainen taidemaalari joka maalasi dramaattisia teoksia korkein valo-varjo kontrastein. Hän oli aikansa visionääri, poiketen kauden muista taiteilijoista vulgaarein aihein. (Caravaggio foundation n.d.)

Caravaggion töissä on jotain syvällistä joka iskee minuun. Tauluja katsellessa tuntuu aivan kuin pystyisin aistimaan miltä hänen elämänsä tuntui, raa'alta ja tummanpuhuvulta. Minulle tämän tyyppinen emotionaalinen välityminen on ihanteellista. Vaikka nykyään Caravaggion käyttämä lämpimän ruskea väripaletti ei enää kiehdo minua suuresti, on teoksissa jonkinlaista pysäyttävää draamaa jota ihailen. Rauhallisessakin aiheessa, kuten peilintyyneltä vesipinnalta itseään ihasteleva Narcissus, on teos tyyliinsä takia erittäin vakuuttava. Kovat valon ja varjon kontrastit luovat kuvaan selkeitä muotoja ja rajauksia. Tämän tyyppistä tummanpuhuvuutta ja chiaroscuro tyyliä voisin nähdä käyttäväni. Pidän siitä, miten tumma tausta nielee puolet kuvaan sisälletystä aiheesta ja jättää yleisön mielikuvitukselle tilaa maalata kuvaa. Ekspressiiviset kasvot kiehtovat minua aina, ja tämä on ominaista Caravaggion töille. Toivon onnistuvani luomaan sellaiset myös omassa teoksessani. Vaikka pidän kontrasteista, mielestäni Caravaggion työt ovat silmälleni aavistuksen liian vahvoja. Omaan teokseeni haen hieman pehmeämpää tulkintaa.

Narcissus teos herätti mielessäni ristiriitaisia ajatuksia itserakkaudesta. Samaistuin tauluun ja mitä se tarkoittaisi? Joissain tilanteissa elämänsäni on jonkin asteinen itserakkaus ollut minulle selviytymiskeino, mutta kuten teoksen tarinassa, tiedän ettei se johda mielenrauhaan. Tarina Narcissuksesta on melankolinen, ja samaistun sen olotilaan. Kuvassa häntä ympäröi pimeys, ja veden pinnasta hän näkee vain itsensä. Yksinäisyys ja eristys paistaa teoksesta.

3.6 Yhteenveto

Monentyyppiset maalaustekniikat ja väripaletit inspiroivat minua. Tämä tuli osittain yllätyksenä, sillä alussa mieleeni nousi vain barokkityylisiä mielikuvia, ja tässä vaiheessa esikuvistani ne inspiroivat kuitenkin vähiten. Lopputuloksena minulla onkin monta erilaista maailmaa joista oppia ja joiden antaa herätellä luovuuttani.

Identifioin itseni selvästi samalla tummanpuhuvana sekä todella kepeänä persoonana. Totta puhuakseni, en tiedä osaanko valita näiden välillä. Tummanpuhuvuus on alusta asti ollut selvänä päämääränä teokselleni, ja toisaalta koen, että minussa on paljon valoa ja herkkyyttä. Minun on keksittävä, miten sisällytän nämä oikeassa suhteessa säilyttäen silti harmonian, kuten Yin Yang symbolissa, jonka koen kuvaavan olemustani. Tumma- taustaiset teokset miellyttivät minua jostain syystä eniten, joten Geddes,

Botticelli sekä Caravaggio nousivat vaikuttamaan taustatunnelmaan. Tummalle taustalle haluan maalata valolla, ja tulkita, miten se heijastuu objekteista. Haluan osittain toteuttaa teokseni realistisesti, mutta mielitykseni kontrasteihin herättää myös halun leikkiä maalauksessa tarkan ja sumean kontrastilla. Näin kiinnittäisin katsojan huomion juuri minne haluan. Tärkeimmät osiot nousevat esille kun niissä on käytetty intensiivisemmin chiaroscuroa sekä tarkkaa yksityiskohtaa.

Makaava henkilö tuntuu viehättävän minua juuri nyt, se on toistunut useasti esikuvissani, sekä myös ensimmäisessä teokseni mielikuvassa. Tunnen tarvetta kääntää maalauspuhjeni horisontaaliseksi, aivan kuin se olisi rauhallisempi, vähemmän aggressiivisempi vaihtoehto, kuin vertikaalinen kehys. Makuu-asento luo kuvaan passiivisuuden tunteita, joihin samaistun. Monissa teoksissa esiintyy myös alastomuutta, ja pohdin sen yhteyttä minuun. Viittaus alastomuuteen kutsuu minua sen symboliarvon takia. Minulle se merkitsee avoimuutta, piittaamatonta lähestymistapaa turhiin tabuihin sekä tarvetta olla autenttinen. Esittämässäni esimerkeissä se on aina ollut kaunista ja haavoittuvaa. Kuvitellessani omakuvaa, en keksi mitään niin ajatonta vaatetta, joka sopisi mielikuvaani. Peitän luultavasti itseni osittain vain ympärilläni kiedotulla kankaalla kuten Botticellin ja Zatzkan teoksien naiset, kuitenkin säilyttäen hieman sensuellin ja provosoivan tunnelman, kuten Marshennikovin töissä.

Geddes ja Marschennikovin työt iskevät tunteisiini. Syyntä niiden valinnalle oli pääasiassa syvälinen, mutta myös hyperrealistinen maalausjälki. En kuitenkaan usko, että tällä teoksellani tähtään hyperrealismiin, sillä kuvan perspektiivi on sen verran kaukana objekteista, että tästä tulisi hankalaa. Botticelli, Caravaggio ja Zatzka olivat visuaalisilta tyyteiltään ja kokoonpanoiltaan minua inspiroivia valintoja. Kuvittelin makaavani kauniissa luontoympäristössä symboliikan ympäröimänä.

Yhteenvedona ymmärsin, että haluan teokseni olevan tumman syvädyttävä, aistillisen rauhallinen, luontokeskeinen ja runsas, sekä utopistinen ja kysymyksiä herättävä. Sain paljon varmuutta hakemastani yleistunnelmasta. Eri maalaustekniikat, väripaletit ja erilaiset kontrastin ilmaisut herättivät minut siihen, että moni muukin on kaunista, kuin aikaisemmin tavoittelemani hyperrealismi.

4 LUOMISPROSESSI

Esikuvien tarkastelu oli opettavaista ja herätti mielessäni inspiraatiopyörteen, jota on hankala selittää. Ympäristössäni saatoin törmätä pieniin asioihin, jotka mieleni liitti toiseen, ja symboliyhteyksiä alkoi syntyä kuin tyhjästä. Tiesin, että minun tulisi pystyä selittämään kaikki nämä moniulotteiset symboliyhteydet työssäni, ja tämä hidasti taiteellista prosessiani. Intuitio oli kuitenkin suuressa roolissa koko prosessini läpi, ja pohdin, saisinko sen välitettyä lukijalle.

Taiteilijan tai taiteilijoiden ilmaisutavat käyvät dialogia toistensa kanssa, kuva ja sana ovat tasavertaisessa suhteessa. Molemmista saa yksin käsityksen aiheesta, mutta yhdessä ne luovat kokonaisvaltaisemman ymmärryksen. (Pullinen 2003, 10.) Koska olen tottunut käyttämään sanoja mietiskelyn työkaluna, päätin luonnostella vuoroin verbaalisesti ja vuoroin visuaalisesti.

4.1 Luonnostelu

Itse luomisprosessi alkoi oikeastaan hyvin varhaisessa vaiheessa, jopa ennen esikuvieni kartoittamista. Tein ensimmäisen luonnokseni istuessani mummolassa kahvittelemassa. Kuva vain ilmestyi päähäni. Kuvassa makasin puun alla, osittain taulunkehysten sisällä. Ihastuin idean symbolismiin, se kuvasti hyvin ajatustani elämästä taideteoksena, taiteesta taiteen sisällä. Mietin oliko viisasta jäädä ensimmäiseen ideaansa kiinni. Toisaalta muistin kuulleen monesti, että ensimmäinen hyvä idea on usein juuri se puhtain versio siitä, mitä haluaa toteuttaa. Tämän kuvan koostaminen tapahtui päässäni nopeasti, mutta sen symboliikka oli kypsynyt ajatuksisani kauan aikaa. Jatkuva elämän pohtiminen sekä tarve kuvailla ja selittää sitä on koostanut mieleeni symbolipankin josta intuitioini poimii näitä yhteyksiä kun olen avoimen rauhallisessa tilassa. Symbolimerkityksien keksiminen on lähes euforista. Tämä alustava kuva jäi siis päähäni ja jatkoin symboliikan pohdintaa kirjoittaessani työtäni eteenpäin.

Kuva 14. Ensimmäisiä luonnoksia.

Ajatus kehyksistä säilyi koko prosessin läpi, ja rakensin muita ideoitani sen ympärille. Kehykset olivat selvästi teoksen pääidea. Kehykset olisivat myös symboli rajoittavista määritelmistä. Ihmisiin kohdistuvat rajoitteet eivät koskaan voi olla tarpeeksi suuret vangitsemaan moniulotteista ihmistä tavalla, joka selittäisi tarpeeksi. Kuten luonnoksesta näkyy, makaan sangen luonnollisesti kehyksien molemmin puolin. En ota kehyksiäni toisissani, sillä tiedän olevani muuntautuva. Rajoitteet ovat vain omassa päässäni. Voisin vain siirtyä hieman ja olisin kehysten ulkopuolella. Valitsen itse, elätkö niiden sisällä, vai en.

Myös Jeremy Geddesin lintuaiheet herättivät minussa ajatuksia vapaudesta. Vapaus on minulle äärettömän tärkeää, ja se tuntuu usein olevan aivan kämmenelläni, mutta silti ulottumattomissani. Päättelin, että samalla tavalla kuin Geddesin lintutaulu rauhoitti mieltäni, kyyhkynen rauhoittaisi myös minun tauluani. Istuisiko se kämmenelläni? Tämä lintu kuvastaisi vapauttani. Tiedostan sen olevan osa minua, mutta lepään yhä kehyksieni sisällä. Ne ovat jollain lailla myös tutut ja turvalliset, ja kauniit kaikessa rajoittavuudessaan. Käsittelen raamejani Tukholma-syndrooman lailla, jolloin kidnapattu rakastuu sieppaajaansa. On vaikea lähteä, kun sinua ympäröi jokin niin runollinen, vaikka se määrittelisikin sinut ahtaasti ja rajoittuneesti.

Avasin tietokoneellani Paint -ohjelman ja kokeilin kompositioita väreillä. Värit toivat selkeyttä ideaani. Vaikka lyijykynäskissit olivat tarkempia, niistä puuttui mielikuvitusta sytyttävä tunnelma. Pidin mielessäni yleistunnelmani esikuvat: Geddes, Botticelli sekä Caravaggio. Musta tausta vaalealla ihmishahmolla loi heti kauniin kokoonpanon.

Kuva 15. Ensimmäinen väriluonnos.

Maalauksen oikea puoli oli yhä mysteeri, joten kokeilin lisätä kuvaan asetelman tuntua. Mietin, miten kalkkipylväät toisivat klassista, arvokasta tunnelmaa ja lisäisivät mahdollisuuden kukkaköynnökselle. (Kuva 15.)

Piirsin ihmishahmoni kehysten sisään, ja sain ajatuksen. Voisin jättää maalaamatta itseni kehysten ulkopuolelle, aivan kuin kehykset erottaisivat kaksi eri maailmaa. Tämä symbolisoisi sitä, miten koen totuuteni tulevan esille ainoastaan luovan taiteen kautta, miten minun maailmani ei kykene näkemään ilman näitä kehkyksiä. Sketsi näytti hyvältä niin, ja mietin ettei minun tarvinnut enää huolehtia alastomuuden peittelystä tai jalokojen asennosta puunrungon vierellä. Työ oli ottamassa surrealistista käännettä, joka tuntui sopivalta.

Kartoittaessa uutta symboliikkaa kuvaan, lisääntyi yhtä lailla selkeys ja pelko epäonnistumisesta. Saisinko rajallisessa ajassa teoksesta niin hyvän, kuin standardini vaativat? Monet ideoistani karsiutuivat nopeasti pois. Tulkitsin, että nämä olivat symboleita, joita yritin väkisin sisällyttää teokseen, esimerkiksi kalkkipylväs (kuva 15) sekä punaiset verhot jotka kuvas-taisivat tarvettani piiloutua. Taiteilijana kuitenkin haluan oppia olemaan esillä, joten tämä ei mielestäni kuulunut kuvan tavoitteisiin. Mietin myös rubiinisilmäistä härkää. Tämä symbolisoisi sekä horoskooppimerkkini materialistisia taipumuksia sekä aggressiivisuutta, härkää joka näkee punaista. Vaihtoehtoisesti mietin, että maalaisin itselleni härän sarvet, mutta tulin siihen tulokseen, että haluan pitää hahmoni neutraalina kuvassa.

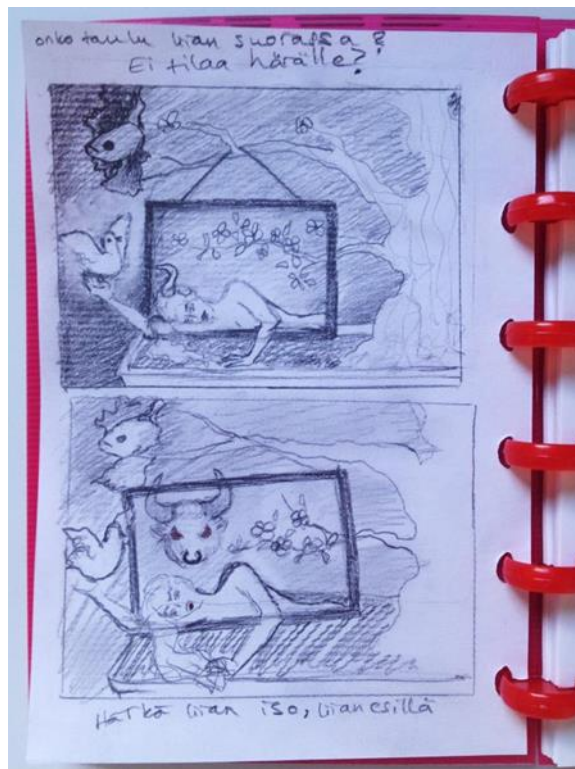
Kuva 16. Kasvonpiirteiden luonnostelua ja tunnelman luomista.

Paint luonnosta katsellessani mietin, pidänpö taustassa olevasta tyhjstä tummasta tilasta. Pitäisikö siellä olla surrealistiseen tapaan elementtejä, jotka kuvastavat persoonani varjopuolia, jotka eivät välity rauhassa maakaavasta minusta? Geddesin Miserere 2 palasi mieleeni. Tätä kirjoittaessani muistin pari päivää aikaisemmin nähneeni unenomaisia näkyjä ennen nukahtamista. Näin erittäin selkeitä visuaaleja pimeän metsän reunasta, jonne johti polku. Juuri polun vieressä, noin metri maanpinnasta pyöri tanssiasentoon jähmettynyt saporopäinen tyttö, aivan kuin näkymättömässä soittorasiassa. Metsän pimeydestä näkyi myös hitaasti liik-

kuva, puolivalaistu vanha mies. Hän oli selvästi korkea-arvoinen kirkon henkilö, luultavasti piispa, kädessään suitsutusastia. Katselin näitä hahmoja ällistyneenä niiden mystisyydestä. Mitä tämä metsä symbolisoi? Johtaako polku alitajuntaani, tai kenties unimaailmaani? Merkitsikö piispan suitsutusastia alitajuntani puhdistamista (Ethnic world trading company n.d.)? Sitähän pyrin teoksellani saavuttamaan. Entä tanssija, symbolisoiko hän taiteellisuuttani? Näyssäni pimeys oli vain osittain syönyt hahmot, se oli kuin seinä, vaikei muuallakaan ollut valoisaa. Hahmot olivat puoliksi toisessa maailmassa. Esittikö tämä symbolisesti sitä, miten taiteeni elää kahden maailman rajamailla? Voisinko käyttää tätä esittämistapana alitajuntani varjopuolille?

Pohdin taas härän integroimista taustaan. Viime aikoina minua on myös viehättänyt betta splendens kalat, eli taistelukat. Niiden estetiikka, liehuvat evät ja pyrstö, sekä intensiiviset värit sopisivat maalaukseni. Taistelukan symbolismi on helppo ymmärtää. Laji on aggressiivinen ja näytävä, se lehauttaa eviänsä uhkaavasti kohdatessaan kilpailijan tai kosiskelua, tai jos sen ympäristö muuttuu ja se stressaantuu. Näyttävät, värikäämmät yksilöt ovat koiraita ja tämä on symbolisesti sopivaa sillä maskuliininen puoleni on vahva, ja reagoin muihin ihmisiin taistelukan lailla varjopuoleni ottaessa turhan paljon valtaa. (University of Miami Arts & Sciences n.d.) Kuvaamalla betta splendens taisteluista saaduilla revityillä evillä symbolisoisi antagonistista varjopuoltani.

Asettamalla kalan ylleni taustaan viittaisi siihen, että kuvattu alue on veden alla. Veden pinnan alla oleva maailma symbolisoisi sielun syvyyttä ja hiljaisuutta. Tämä tila, jossa äänet muuttuvat kohinaksi ja mieleen laskeutuu outo rauha, muistuttaa aivan sitä meditatiivista keskittymisen tilaa, johon vajoan maalatessa.

Kuva 17. Luonnoksia.

Näissä luonnoksissa pohdin myös puun muuttamista bonsaipuuksi. Bonsai tarkoittaa suorana käännöksenä ruukkuistutusta. Sen symbolismi kiehtoi minua. Bonsaipuu on vapaa luonnonkappale joka istutetaan liian pieneen tilaan. Siltä katkaistaan juuria, oksia ja lehtiä, ja se pakotetaan tiettyyn asentoon. Tämän puulle epämiellyttävän kasvukokemuksen tuloksena on kuitenkin ajan kanssa jotain hyvin kaunista. Haluan uskoa, että sama pätee minuun, että rajoitukseni poikivat taidetta, jos olen kärsivällinen. Ruukku luonnoksissa ei kuitenkaan sopinut yleiskuvaan. Päätin jättää ruukun pois ja vain muotoilla puun rungosta bonsaityyppisen, eli paksun ja kiemurtelevan.

Kuva 18. Kuva 18. Uusia vaihtoehtoja.

Mietin jälleen, oliko symbolieni toteutuksesta tulossa lapsellista tai kliseistä. Kliseiden käyttö on toisaalta ollut minulle kuin kapinoimista. Jos

koen jonkin sopivan teokseeni, ei muiden näkemykset siitä, mikä on klišeistä ja mikä ei, saa vaikuttaa näkemykseeni. Pohdin, pitäisikö minun tehdä yksinkertaisempi maalaus? Vaikka olen sekava ja moniulotteinen, ei sekavuus kuitenkaan sovi esteettiseen näkemykseeni.

Saadakseni selkeämpi ote ideaani luonnostelin pahville nopean, lopullisen pohjan suhteita vastaavan, 12x15 cm luonnoksen akryylimaalein. Minua häiritsi yhä, etten tiennyt minne asettaisin härän. Katselin tulostani (kuva 18) ja olin näkevinäni puussa härän pään. Selkeytin ideaa sopivan vihjaavaksi ja lisäsin silmän kohdalle kuvitteleman rubiinin. Kuinka ollaakaan, symbolismi sopi yhteen. Puu on vahvasti maahan juurtunut, kestävä ja elinvoimainen. Samalla tavalla koen härän olemuksen itsessäni olevan se, johon minuus pohjautuu. Puunrungon vihjaileva muoto tasapainottaisi taulua, mutta tämän luonnoksen kokonais-tasapainoon en ollut vielä tyytyväinen. Pohdin, pitäisikö taistelukan olla suurempi, ja taustaan sulautuvampi, sekä tarvitseeko ympäristö muuta kasvillisuutta. Toinen parannus, joka mielestäni oli paikallaan oli se, että kehysten tulisi selkeämmin ylettyä maahan. Kuva olisi luonnollisemman ja tukevamman oloinen, ja referenssikuvat olisivat helpompi ottaa. Pidin Botticelli tyyppiä vaaleista kukista tummalla taustalla. Ojennetun käden asento häiritsi hieman sen viedessä vaaleutta liian lähelle kuvan reunaa ja luoden epätasapainoa.

Kuva 19. Väriluonnos.

4.2 Ympäristön ja intuition herättämä inspiraatio

Työnteon lomassa sain vahvan impulssin katsoa uudestaan elokuva Geishan Muistelmat. Tämän on oltava lempielokuvani. Elokuva kertoo pienen tytön, Chiyon, vaikeasta lapsuudesta ja elämästä okiyassa. Chiyo omistaa elämänsä tullakseen Geishaksi, jotta pääsisi lähemmäs elämänsä rakkautta, Puheenjohtajaa, jonka hän tapasi sattuman kautta kadulla ollessaan vielä pieni tyttö. Erityisesti minua kosketti seuraava lainaus elokuvasta:

“Luomme toisen salaisen maailman: maailman, jossa on vain kauneutta. Sana geisha tarkoittaa artistia, ja geishana oleminen on tulla tuomituksi liikkuvana taideteoksena.” (Fisher, Spielberg, Wick & Marshall 2005)

Nämä sanat elokuvasta olivat kuin pohjustuksessa sanallistamani näkemys. Innostuin ajatuksesta esittää tämän viittaamalla Geishoihin tai tähän elokuvaan. En halunnut tämän kuitenkaan olevan silmiin hyppäävää symbolismia, vaan jotain pientä ja hienostunutta, kuten maskeeraus.

“Maiko, joka on työskennellyt alle vuoden, saa ainoastaan punata alahuulensa. Tämä on traditio, symboli siitä ettei hän vielä ole kypsä nainen, vaan lapsi.” (Fisher ym. 2005)

Geishat tunnetaan vaaleasta ihostaan ja punaisista huulistaan. Mietin, voisinko viitata artistiseen aloittelijuuteeni ja sisäisen lapseni punaamalla vain alahuuleni keskiosan.

Lempikohtaukseni elokuvassa on Chiyon, geishanimeltään Sayurin, lumitanssi. Hän esiintyy kylmän sinisessä valossa lumimyrskyssä. Kohtaus on intensiivinen, melankolinen ja esteettisesti hämmästyttävä. Kohtauksessa Sayuri uppoutuu artistiuteensa. Miten saisin saman tunnelman teokseeni?

Tavassa, jolla Geishat ovat ja elävät, on jotain todella runollista. He ovat niin vähäeleisiä, niin päämäärällisiä, niin hiottuja ja asiallisia. Tämä on jotain, jota minä ihailen omasta kaoottisesta, tunnerikkaasta perspektiivistäni. Traagista se on myös, sillä geishoilla on niin sanotusti aina maski päällä. Samaistun tähän, ja tämän takia taide on minulle niin tärkeää. Elokuvassa Chiyosta tulee onnen kaupalla kaikista halutuin Geisha. Hänen elämänsä tapahtumat symbolisoivat kuitenkin vankeutta ja toivon menettämistä monella tapaa.

Syy, miksi rakastan elokuvaa niin paljon, on että tarina päättyy onneen ja helpotukseen. Chiyolla on väärinkäsitysten täyteinen suhde Puheenjohtajaan, mutta lopulta, kaiken odotuksen jälkeen he löytävät toisensa. Koen kaipuuni olla artisti hieman samalla melankoliolla. Alitajunnassani taidan uskoa, että asettamalla itseni taiteeseen täysin sydämin, voin olla oma itseni ja löytää sielunrauhan. Ehkä kärsivällisyys palkitaan, ja ehkä vapaus

voi odottaa meitä kaikkia vaikka se tuntuisi karkaavan käsistämme moneen otteeseen kuin omatahtoinen, pelokas kyyhkynen.

Kuva 20. Sayurin lumitanssi. Geishan muistelmat. (Geishawiki n.d.)

Muistan, että lapsuudenkodissani meillä oli seinällä kolme reliefitaulua, joissa oli mustat taustat ja vaaleita, helmiäispintaisia geishoja puutarhasa. Meillä oli myös geishaa kuvaava naamari, joka roikkuu nykyään huoneeni seinällä. Olen miettinyt miksi japanilainen kulttuuri kiehtoo minua niin. Veljeni on myös päätenyt opiskelemaan Japanin kieltä. Voisiko olla että nämä visuaaliset taideteokset ovat vaikuttaneet meihin lapsena? Emme muuten ole olleet kontaktissa japanilaiseen kulttuuriin. Minusta tuntuu että monet esteettiset teokset ja tavarat, joita lapsuudessani olen nähnyt, ovat olleet tummataustaisia joissa on ollut värikkäitä tai vaaleita korostuksia. Olen monesti päätenyt toteamaan, että esteettiset mieltymykseni pohjautuvat tavalla tai toisella lapsuuteeni.

Minulla oli ollut mielessä kauan kirsikan kukinnot, ja elokuvan myötä ne palasivat mieleeni. Kiinassa kirsikan kukinto viittaa naisen mystiikkaan, kauneuteen, voimaan ja seksuaalisuuteen. Japanissa näitä sakurana tunnettuja kukintoja arvostetaan kuitenkin paljon syvemmillä tasolla. Nämä lempivärissäni, haalean vaaleanpunaisena kukkivat kauniit luonnonkappaleet ovat Japanin vuosisatoja vanhan tradition, Hanamin, visuaalinen keskipiste. Hanamin aikaan ihmiset kokoontuvat viettämään aikaa läheistensä kanssa puiden läheisyyteen, kunnioittaen ja mietiskellen juhlan merkitystä. Kirsikkapuut kukkivat näyttävästi. Ne muuttuvat vaaleanpunaisiksi pilviksi keskellä heräävää kevättä, mutta tämä kestää ainoastaan parisen viikkoa. Japanilaisille tämä symbolisoi elämän kauneutta ja sitä, miten hetki on ohimenevää ja elämämme rajallisia ajassa. Sakura muistuttaa meitä huomioimaan ympäristömme ja nauttimaan elämän pienistä, kauniista hetkistä. (Not Without My Passport 2016.)

Läheinen ystäväni on usein huomauttanut minulle, miten hän ihailee kykyäni nähdä kauneutta ja merkitystä pienissä, arkisissa asioissa. Minulle tämä on tapa olla olemassa ja selviytyä. Tämä on persoonani valoisa puoli, sisäinen lapseni, joka innostuu helposti, rakastaa ja ihmettelee elämän

loputonta kauneutta. Sakura on samankaltainen filosofia, kuin se, joka on aina elänyt minussa ja auttanut minua masentuneisuuden läpi parempaan oloon. Kirsikkapuun kukinto on minulle niin arvokas ja esteettinen symboli, että se onnistuu aina rauhoittamaan mieleni.

Sakuraan liittyy myös melankoliaa. Kirsikkapuun kukan tippuvaa lehteä on pidetty symbolina kuolemalle. Ne liitetään samuraisotilaisiin ja heidän kunnioitukseensa elämän väistämätöntä loppua kohtaan, ja toisen maailmansodan aikaan itsemurhakoneisiin maalattiin näitä kukkia. Tämän oli tarkoitus valaa sotilaisiin rohkeutta heidän viimeiselle matkalleen. (Not Without My Passport 2016.)

Suurella skaalalla, meidän elämämme ovat myös lyhyitä kuin tähdenlennot verrattaessa universumin vanhuuteen. Voisi sanoa, että jos elämä on yhtä pitkää matkaa kohti kuolemaa, symbolisoivat kirsikkukat minulle rohkeutta koko tämän matkan läpi muistuttaen minua nauttimaan jokaisesta hetkestä, mm. taiteen kautta. Teokseeni haluan myös integroida tippuvien terälehtien symbolismin kuvaamaan toivoa, uudistumista ja siirtymää yhdestä elämänsyklistäni toiseen.

4.3 Referenssikuvat

Minulle on tärkeää, että maalauksissani on sopusuhteet oikein, joten päätin ottaa referenssikuvini itsestäni maalaukseen sopivassa asennossa. Minun tuli keksiä tapa, jolla saan kuvattua itseni suurin piirtein samassa asennossa, kuin luonnoksissani.

Pyrin luomaan luonnosteni mukaisen suoran valon voimakkaalla lampulla, jotta saan varjostukset oikein. Kokeilin muutaman kuvan ottamista itselaukaisimella, mutta tämä oli hankalaa ja aikaa vievää. Lopulta käynnistin videon jotta sain kerralla monta asentoa talteen. Siirsin tiedostot koneelleni ja otin näyttökuvia sopivista kohdista.

Luonnoksissa esiintyvä asento, jossa pääni nojaa käsivarteeni, ei näytänytkään enää luontevalta ja tarpeeksi kiinnostavalta kuvissa. Kuvittelin tummalle taustalle kauniin vaalean, lainemaisen asennon, mutta pää horisontaalisessa asennossa muodosti todellisuudessa lankkumaisen efektin. Tämä vielä korostuisi maalauksessa, jossa taustan ja ihmisen välinen kontrasti on suuri. Toimivampia asentoja olivat ne, jossa pääni nojasi kämmenelleni ja oli viistossa tai pystysuunnassa. Sain suuntaa antavia kuvia, mutta mikään asento ei ollut täysin sitä, mitä halusin. Päätin käyttää asennon mallintamiseen myöhemmin myös peiliä.

Puun päätin mallintaa tarkastellen kirsikkabonsain kuvia. Vaikken maalaakaan puuta ruokkuun, paksu, kiemurteleva runko ja suhteessa siihen liian isot kukinnot viittaavat siihen, että kyseessä on bonsai. Poimin referenssikuviksi alla olevan kuvan.

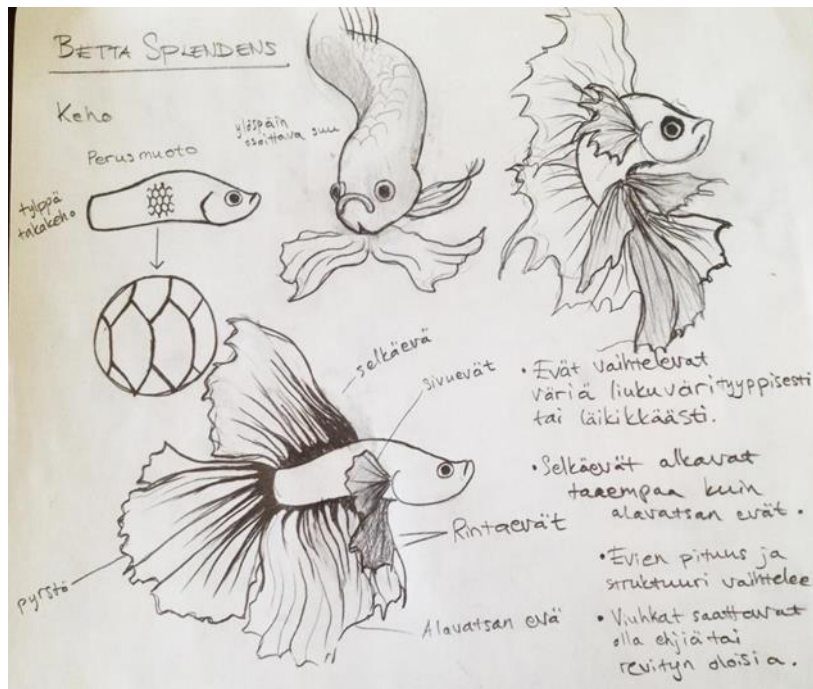

Kuva 21. Kirsikkabonsai. (Bonsaigurus n.d.)

Toinen elementti, johon tarvitsin referenssikuvia oli betta splendens. Taistelukaloilla on näyttävät evät, jotka vaihtelevat koossa ja muodossa. Tutkin lajin anatomiaa koostamalla alla olevan referenssikollaasin ja luonnostelin havaintojeni perusteella kalan anatomian pääpiirteet.

Kuva 22. Betta splendens referenssikollaasi.

Kuva 23. Betta kalan anatomian luonnostelua.

Ennen itse teoksen aloittamista luin internetistä monien muiden artistien maalausvinkkejä. Olin suunnitellut luonnostelevani täydellisen luonnoksen ennen kuin koskenkaan lopulliseen kankaaseen, mutta en malttanut tehdä enää lisää puoli huolimattomia kuvia. Ainainen asentojen ja asetelujen luonnostelu ja pohtiminen turhautti minua. Halusin vain päästä teoksen pariin, joten kuuntelin intuitiotani, ja ryhdyin töihin.

4.4 Teoksen synty

Päätin aloittaa teokseni hahmottamalla elementtien sijainnin kangaspohjalle lyijykynällä. Tähän vaiheeseen upposi jo monta tuntia. Katselin kokonpanoa läheltä ja kaukaa varmistaakseni tasapainon. Lopulta ikuistin luonnoksen ja peitin kaiken ensimmäisellä maalikerroksella. Jatkoisin lisäämällä tärkeimmät elementit paikoilleen. Asettelu näytti jokseenkin hyvältä. Tunnelma oli heti aistittavissa. Katsojan perspektiivi oli siirtynyt hieman kauemmaksi kuin alkuperäisessä luonnoksessa, mutta pidin siitä. Tuntui, että halusin jättää enemmän tilaa minun ja katsojan väliin.

Kuva 24. Ensimmäinen hahmotelma.

Jo tässä vaiheessa vertasin Zatzkan teoksien kauneutta ja huolettomuutta omaani, ja tunsin itsevarmuuteni laskevan. Teokseni oli kyllä vielä luonnos, mutta se oli niin muovisen oloinen, kuin kaikki elementit olisivat väkisin paikoillaan. Pelästyin, että teoksestani tulee eloton. Otin ison pehmeän siveltimen, valkoista maalia ja aloin tuhrimaan ruohikolle struktuuria käyttämättä vettä tai muuta ohennetta. Ensijärkytyksen jälkeen aloin näkemään positiivisia tuloksia. Jälki ei ollut täydellistä, mutta se toi kuvan luonnetta. Mieleni alkoi heti ideoimaan kukkia ja puskia varjoon, kuten Botticellin Keväässä. Tässä vaiheessa ymmärsin irti päästämisen tärkeyden. En voi saavuttaa kauneutta ellen heittäydy muotoihin ja anna kuvan elää. Kaikista kauneimmat tuhrimisjäljet tulivat aivan vahingossa, ne loivat magiaa. Tämä tekniikka tuntui omalta. Esikuvia tarkastellessani olin melkein karsinut Zatzkan pois. Taisin aliarvioida sen, mitä hänellä oli annettavaa tummanpuhuvaan maailmaani.

Kuva 25. Maan struktuuri toi kuvaan pehmeyttä.

Puussa ollut häränmuoto päätyi katoamaan, mikä kadutti minua hieman. Keskityin kuitenkin tässä vaiheessa tärkeämpiin elementteihin. Puun oksat toteutin paksuilla kerroksilla mustaa maalia, nostaen niitä esille muusta pinnasta. Näin oksat erottuivat paremmin tummasta taustasta. Myöhemmin vaalentaisin niitä korostukseksi.

Katsoessani taulua kauempaa, minusta näytti siltä, kuin keskelle olisi muodostumassa joki, josta nouseen nojaamaan rantaan kuin metsän nymfi. Nymfit ovat kreikkalaisen mytologian hahmoja, luonnon pieniä jumalattaria jotka huolehtivat eläimistä ja kasvillisuudesta. (Greek Mythology n.d.) Muistin samalla, että Hans Zatzkan teoksissa esiintyvät naiset näyttivät esittävän jonkinlaisia nymfejä. Tämä oli käynyt nopeasti mielessäni tarkastellessani teoksia, mutta sen mahdollinen merkitys minulle oli mennyt minulta ohi.

Päätin pitää kiinni ajatuksesta, sillä se symbolisoisi hyvin vegaania elämäntapaani, rakkauttani luontoon, sekä outouden ja mystiikan tunnetta sisälläni. Samalla mietin utopistisen kukan integroimista eteeni, kuin olisin juuri sen istuttanut. Kaipasin kukintoja myös muualle. Pohdin ajatusta siitä, miten kauneus vetää minua puoleensa, ja miten voisin vahvistaa tätä viestiä. Voisin lisätä kukkia ripoteltuina rannalle, jolle olen hakeutumassa. Pidän myös ajatuksesta, että puu on kuollut, mutta kukkii silti taiteessani. Tämä symbolisoisi sitä puolta minussa, joka löytää elottomistakin tilanteista lämpöä ja runollisuutta.

Panin merkille, että kuvani päätunnelma oli karmivanpuoleinen. Tämä ei periaatteessa häirinnyt minua, sillä koen mielenmaisemani jokseenkin hämyiseksi, usvaiseksi paikaksi. Toivoin kuitenkin tämän tunnelman valaistuvan puun kukinnon sekä seesteisemmän ilmeen myötä. Nurkassa oleva kala tuntui hieman irralliselta, ja päätin sulauttaa sitä enemmän taka-alalle varjoilla ja ehkä lisätä sille kalakumppanin, jotta näyttäisi siltä, että ne kiertäisivät kehää alitajunnassani. Työstin kalaa tosin vasta myöhemmissä vaiheissa. Toin myös kehyksen eteen vahvistaakseni illuusiota.

Luonnosteltuani joen ja vahvistettuani kehyksiä, kokonaisuuteen oli tullut mielenkiintoa. Tämä oli oikea valinta. En olisi keksinyt jokea ellen olisi vapaasti tuhrinut maahan struktuuria. Tunnistin, että suuri osa luomisprosessiani on spontaania muotojen seuraamista. Tuntui, kuin kuva olisi otanut ohjat, ja näyttänyt minulle, mitä haluaa itselleen tapahtuvan. Aloin luottaa siihen, että taiteellinen prosessini menee eteenpäin omalla painollaan.

Kuva 26. Joki toi kuvaan kolmiulotteisuutta ja mielenkiintoa.

Jatkoin ympäristön muokkaamista korostuksilla ja varjoilla. Lisäsin kerros kerrokselta eri sävyisiä glaseerauksia. Käytin tähän gloss-mediumia, sillä huomasin sen tekevän lopputuloksesta intensiivisemmän, kuin matta-medium.

Kirsikankukinnot luonnostelin ensin valkoisella taululiidulla. Kun asettelu näytti luonnolliselta, toteutin kukat. Tulos oli hieman sekava ja raskas verrattuna ympäristöön, joten harvensin kukintoa. Lopulta siistin, varjosin ja lisäsin kukkiin ja jokeen yksityiskohtat. Tasapainottaakseni kukkameren vaaleutta, tiputin pari terälehteä jokeen niin, kuin olin suunnitellut.

Kuva 27. Luonnosvaiheessa kukat olivat sekavia.

Tyytyväisyyteni oli lisääntynyt huimasti, mutta jokin minua häiritsi. Idea siitä, että näkyisin vain kehysten sisällä, näyttikin vain epäammattimaiselta vahingolta. Joen lisääminen kuvaan teki tästä ideasta hyvinkin epäselvän, ja oikeastaan tarpeettoman. Symbolismi ei ollutkaan enää yhtä tärkeää kuin esteettinen tasapaino. Kaipasin lisää todentuntuisuutta ja kolmiulotteisuutta. Pohdin, olisiko tämä symbolismi muutenkin ollut ideana hassu.

Kuva 28. Kuvasta alkaa välittyä syvyys.

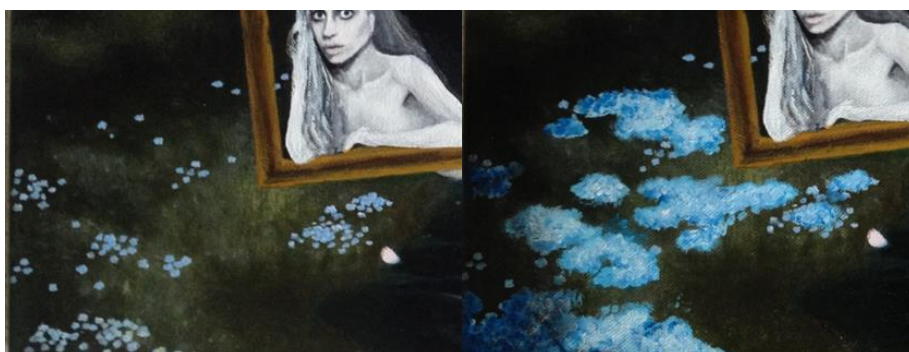
Pidin saavutetusta kontrasteista paljon jo tässä vaiheessa. Minulle oli joen maalaamisesta jäänyt yli vaaleansinistä, joten käytin sitä hiusten muotoiluun. Jollain tavalla pidin tästä kalpeudesta ja sinertävästä sävystä, jonka luonnostelin. Aivan kuin olisin uinut vuosia kylmässä joessa ilman auringonpaistetta. Samalla samaistuinkin tähän ajatukseen. Viime vuosina olen ollut usein hyvinkin viileä ja vetäytyväinen. Olen tarvinnut paljon aikaa kerätessäni itseäni ja pohtiessani maailmaa. Tätä voisi kuvailla sosiiaalisenä horrostilana, jonka johdosta kykenin rauhoittumaan vain ollessani yksin, ja rakastamaan vain löytämäni kauneutta. Olen asettanut oman hyvinvointini kaiken muun edelle, kuin vellonut luovassa, kapeassa joessani ja kuunnellut metsän hiljaisuutta, piilossa maailmalta alitajunassani.

Yhä enemmän ymmärsin teostani maalatessani sitä eteenpäin, ja nautin symboliikan pienistä uusista käännteistä. Tiesin, että teoksen lopullinen kokonaiskuva oli mielessäni vielä muovausvaiheessa. Mainitsin tarkastellessani esikuvia luvussa kolme, että pyrin tekemään teoksesta tasapainoisen, kuten Yin Yang symbolin. Kun sanallistin, että olenkin kuvaamassa viime vuosieni horrosaikoja, mietin, kuvaako tämä teos sittenkin vain

Yang-puoltani, eli pimeyttä jossa on ripauksia toivoa. Ehkä toteuttaisin oppinäytetyöni ulkopuolella myös Yin-puoltani kuvaavan maalauksen.

Kylmänsävyisyys toi mieleeni Geishan muistelmat elokuvan lumitanssin. Tekisinkö itsestäni jäisen oloisen näin viittaamalla elokuvan kohtaukseen? Olin lisännyt läpikuultavaa verhoilua alakeholleni, ja se muistutti minua Botticellin Kevät teoksen naisten liehuvista vaatteista. Täältäkö alitajuntani poimi ajatuksen? Katselin esikuvaani ja mietin, miten naiset näyttävät niin nukenomaisilta, mutta silti heissä on mystiikkaa ja elämää. Halusinko ilmeestäni seesteisen, vai dramaattisen niin kuin Caravaggion töissä?

Kiireen takia tunsin voimieni ja maalausintoni hiipuvan. Tunsin suurta epätoivoa koko työtäni kohtaan, mutta minun oli silti jatkettava maalaamista. Vähin energioin tunsin tekeväni huonoja valintoja ja pelkäsin pilaa-vani teoksen. Ryhdyin maalaamaan rannalle villejä kukkia. Aluksi kokeilin Botticelli tyyppisiä yksittäisiä kukkia mutta lopulta rannalla oli kokonainen kukkameri. Kaduin valintaani. Päätin jatkaa alueiden työstämistä ja pyrkiä positiivisuuteen. Lisäsin sinisen eri sävyjä ja kevensin lopulta kukka-alueita lisäämällä ruohikkoa. Silloin katseeni kiinnittyi kehittyneisiin muotoihin, joissa näin numeron kolme. Mitä tämä tarkoitti? Sitten mieleeni nousi om-symboli. Kuinka ollakaan, olin vahingossa lähes muodostanut om-symbolin kukinnoilla. Olin äimänä siitä, kuinka huono valintani oli poikunut tällaisen mahtavan vahingon. Halusin säilyttää idean, sillä se tuli luokseni niin luonnollisesti, aivan kuin se olisi tarkoitettu. Alueita piti vain hieman muotoilla, jotta kukat symbolisoisivat maailmankaikkeutta, sekä kauneuden ja luonnon rauhoittavaa, meditatiivista vaikutusta mieleeni. Om-symboli on mm. Hinduismien ja Buddhismin mystiikan symboli. Äännettä käytetään usein mantrojen, meditaation ja rukousten alussa ja lopussa. Äänen sanotaan sisältävän menneisyyden, nykyhetken ja tulevaisuuden, sekä koko elämän olemuksen. Sen sanotaan symbolisoivan myös elämän lähdettä. (Reiss 2013.) Tämä tosiaan on teokseeni sopiva symboli, lähtihän koko ajatukseni siitä, että olemme elämän lähteen taideteoksia. Tein symbolista hieman epäselvän, ettei se hypi silmille liikaa. Minulle riittää, että symboli on nähtävissä, jos tietää, mitä etsii.

Kuva 29. Kukinnan evoluutio symboliksi.

Kuva 30. Om-symbolin luonnos.

Kasvojen työstämistä kohtaan koin paljon epävarmuutta ja ongelmia, sillä en ollut tottunut näin pienten kasvojen maalaamiseen. Mallinsin kasvoja monien kuvien ja peilin avulla, ja ulkonäköni muuttui jatkuvasti. Minulla ei ollut pysyvää näkemystä pään asennosta ja ilmeestä, ja tästä syystä kompastelin aika lailla, enkä ollut tyytyväinen kasvoista välittyvään tunnelmaan. Lopulta kasvoihin oli paikoittain kasaantunut maalikerroksia, jotka paistoivat läpi kohokuvan lailla, vaikka peitinkin aikaisemmat maalikerrokset uudella pohjavärillä. Epätoivo nosti päätään. Sain ilokseni kuitenkin pienennettyä pään kokoa kehoon sopivammaksi, ja olin saavuttanut sileämmän pinnan lisäämällä läpinäkyviä kerroksia gloss-mediumia. Päätin lopulta kokeilla geishan maskeerausta viedäkseni huomiota pois yhä hieman epätasaisesta pohjasta, mutta unohtaa ajatuksen vain alahuulen maalaamisesta. Tämä ei luultavasti näyttäisi loogiselta niin pienessä kasvoissa. Tällä kertaa valitsin vain yhden kuvan kasvoistani referenssikuvaksi. Maalasin huuleni vahvalla punaisella, ja sainkin kasvot suhteellisen hyvän näköisiksi.

Kuva 31. Kasvojen evoluutio.

Tässä vaiheessa olin vihdoinkin tyytyväinen kasvoihin. Sinertävyys oli kadonnut täysin geishamaskeerauksen ja mustien hiusten myötä. Osa minusta näki versioissa 2–3 Caravaggio -tyyppistä draamaa, mutta oli oikea ratkaisu tehdä ilmeestä seesteisempi, eikä niin konfrontoiva, sillä tämän puolen minussa esitän jo taistelukalan muodossa. Ylävartalo tarvitsi uutta ratkaisua, sillä alue tuntui hieman turhan paljaalta. Hiukset olivat yksi vaihtoehto, kunnes päätin kokeilla geishateeman mukaista viuhkaa.

Hahmotin viuhkaa ja kehysten ripustusnaruja tekstiileillä ollakseni varma siitä, mitä haluan. Etsin materiaalilaatikostani erivärisiä naruja ja kankaita, joiden avulla oli helppo visioida kokonaisuuteen sopivat värit.

Kuva 32. Ripustusnarun ja viuhkan ideointia.

Mietin, pitäisikö taka-alalla näkyä vasenta jalkaa tuomaan kolmiulotteisuutta, mutta en halunnut rikkoa kehon ja kukkien välistä tummaa aluetta, jonka halusin säilyttää visuaalisen harmonian takia. Harmonia oli jo lähes kunnossa, mutta vaaleat alueet painottuivat kaikki vasemmalle. Li säisinkö valkoiset kyyhkysset puun oksalle?

Pohdin myös taistelukalan väritystä. Olisiko selkeämpää, jos se olisi kokonaan punainen? Se rauhoittaisi väriteemaa, sillä vaikka sinistä löytyikin kukista ja vedestä, sai se kalassa aivan liikaa huomiota. En halunnut, että sininen on tauluni pääväri, ja tällä hetkellä se söi puun kukinnon vaaleanpunaisen sävyn täysin.

Huomioni harhaili joka paikkaan taulussa. Kuvasta puuttui pehmeys ja positiivisen ymmärryksen luoma elementti, Geddes palasi jälleen mieleeni. Ymmärsin, että oli korkea aika maalata viimeinenkin elementti paikalleen. Kokeilin kyyhkysten asettelua leikkaamalla paperista hahmoja ja asetellen ne oksalle. Toisiinsa nojaavat linnut olivat alkuperäinen ajatus, mutta halusin tuoda vaaleutta lähemmäs oikeaa nurkkaa ja luoda liikettä kuvaan. Asetin vain yhden kyyhkysen istumaan oksalle, ja toisen lentämään kuvaan puun takaa. Puun oksa kevensi sopivasti suurta, vaaleaa lintua. Huomasin, miten kauniisti taulun vaaleat elementit loivat diagonaalisen rajan taulun keskelle, aivan kuin valonpilkut galaksissa.

Kuva 33. Kyyhkysten ideointi ja toteutus.

Kyyhkysten valmistuttua koin vihdoinkin rakastuvani teokseen. Muistin tunteen, jonka koin Jeremy Geddesin lintuaiheita katsellessani. Aavistin koko prosessin ajan, että haluan kyyhkysen kuvaani, mutta jostain syystä odotin aivan viime hetkeen. Tämä vaalea rauhan ja rakkauden symboli keräsi koko kuvan kasaan ja herätti sen eloon. Vasta tarkastellessani lopputulosta, huomasin, miten taistelukala ja kyyhkysset olivat selvästi toistensa vastakohtia. Ne olivat kuin piru ja pyhimys olkapäilläni, aktiivinen punainen ja rauhallinen valkea. Kehyksien sisällä, minuudessa, nämä sulautuivat vaaleanpunaiseksi. Pidin ajatuksesta, että vaaleanpunainen olisi tästä syystä lempiväriini. Kalan muuttaminen punaiseksi oli mielestäni hyvä ajatus siinä mielessä, että se muutti kuvan yleisilmettä tyylikkäämmäksi, ja teos tuntui enemmän omalta.

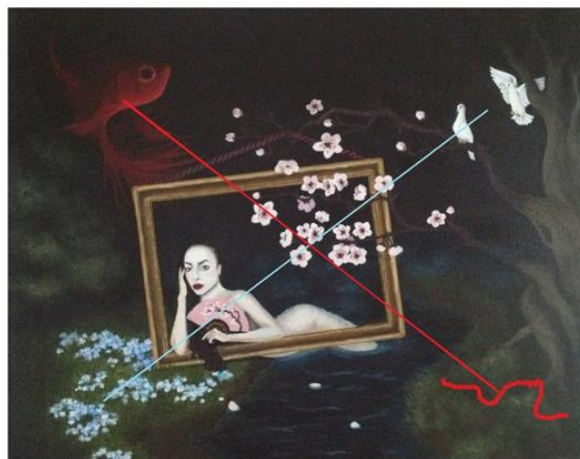

Kuva 34. Kyyhkyset tasapainottivat kuvan.

Kun luulin jo kaiken olevan paikoillaan, huomioin oikean alanurkan tyhjyyden. Puuttuiko sittenkin vielä jokin? Nopeasti mieleeni nousi käärme. Edes pieni vihjaisu käärmeen muodosta ruohikossa tuntui yhtäkkiä täysin välttämättömältä ajatellen teoksen tasapainoa. Mietin, miten positiiviset ja negatiiviset elementit muodostaisivat suuren rastin keskelle kuvaa, jonka keskiössä olisi olemukseni ja taiteeni, jossa kaikki yhdistyvät. Etsin symbolitulkintoja käärmeelle, ja esiin nousi dualismi, minua paljon kiinnostanut aihe hyvyyden ja pahuuden polariteeteista (Stanford encyclopedia of Philosophy 2016). Jälleen intuitioni nosti esille tarvittavat asiat kuin itsestään. Tässä vaiheessa mieleeni selkeytyi kuvan tasapaino. Havainnollistin sen alla olevaan kuvaan.

Agressiivisuus
Itsepuolustus
Suojelumekanismit

Meditaatio
Maailmankaikkeus
Mielenrauha

Rakkaus
Puhitus
Vapaus

Uhka
Fyysinen todellisuus

Kuva 35. Yläkulmissa olevat elementit ovat seurausta alakulmien elementeille.

Päätin toteuttaa käärmeen tämän tasapainon saavuttamiseksi. Se toi mieleeni myös Eedenin puutarhan, paratiisin ja elämän houkutukset. Käärme toteutui nopeasti ja oli kuin piste i:n päälle. Sen intensiivisen tumman värin takia jouduin vielä varjostamaan maata realistisemmän näköiseksi. Samalla viimeistelin hiukset, käteni, puun rungon ja taistelukan yksityiskohdat ja heijastukset. Näin yhä korjattavia asioita, mutta päätin antaa teoksen olla valmis. Minulla on tapana aina löytää korjattavaa kaikessa, joten oman hyvinvointini takia annoin työlle valmiin leiman.

5 LOPPUTULOS

Kuva 36. Viimeistely lopputulos.

Teoksen valmistuttua halusin ottaa askeleen taaksepäin ja tarkastella sen lopullisia merkityksiä minulle, sillä prosessi oli ollut inspiraationhaultaan kaaottinen. Työhön vaikutti vahvasti intuitioni minulle heittelemät impulsiiviset ajatukset, kuten joki, om-symboli sekä lopussa lisätty käärme. Käärmeen myötä koko kuvaan laskeutui tunne, että eläimet saartavat minua lähes joka suunnasta. En voinut olla ajattelematta kertomuksia Eedenin puutarhasta, jossa käärme houkuttelee väärille teille. Kun ajattelen eläinten symboliarvoja, näen selvästi miten nämä kolme eläinlajia kiteyttävät elämäni vaikuttavat energiat.

Betta ui kehää alitajunnassani, punaisena, aktiivisena ja valmiina puolustamaan itseään. Se ui yksin symboloiden eristystä ja varjopuoltani, joka karkottaa ympäriltäni ihmisiä. Toisaalta kala symbolisoi minulle myös valmiuttani taistelemaan sen puolesta, mikä on minulle tärkeää. Vastakkaisella puolella kyyhkysistä, rakkauden symboleista, on yksi kuvattu saapuvana kuin merkinä siitä, että päästäessä sieluun rakkautta, saa sitä elämäänsä lisää. Mieleeni muistui aikaisemmin sanallistamani ajatus liittyen taiteeseen:

”...että vapaus voi odottaa meitä kaikkia vaikka se tuntuisi karkaavan kärsistämme moneen otteeseen kuin omatahtoinen, pelokas kyyhkynen.”
(Ote sivulta 25.)

Vapaus on saapunut luokseni teoksessa. Se ei olekaan pelokas, vaan odottaa minua oksalla. Katsellessani lintuja minuun laskeutuu rauhan ja harmonian tunne, ne onnistuivat siis puhdistamaan kuvan energiaa.

Käärme, ainoana maassa liikkuvana eläimenä symbolisoi maallisia houkutus- ja uhkia ja kilpailua. En voinut olla huomaamatta että hahmoni ja käärme ovat suhteellisen samoissa asennoissa, ja tunsin jopa, että meissä on paljon samaa. Toisin kuin linnut, elämme molemmat visusti maan pinnalla, painovoiman ja todellisuuden vankeina. Lopputuloksena alakulmissa olevat symbolit ovat syy vastakkaisen yläkulman symboleihin. Meditaatiosta seuraa rauhaa ja rakkautta, ja maalliset uhkat herättävät itsepuolustusvaistot.

Kokonaisuudessaan teoksessa olen minä geishana, yrittäen tasapainotella luontoani, vaistoani, ja hengellistä maailmaani. Geishan maskeeraus viittaa artistin luonteeseen ja maskiin jota ihminen joutuu usein kantamaan. Se symbolisoi minulle myös kaipuutani esteettiseen, selkeään ja hallittuun elämään. Viuhka viittaa myös geishoihin, mutta symbolisoi minulle myös eleganssia, aistillisuutta ja hienovaraisuutta.

Katsoessani kuvaa minusta tuntuu, että se on kuin kartta joka osoittaa aina samaan suuntaan: meditaatioon ja luontoon. Kukista muodostuva omissymboli tuntuu toimivan teoksen pääviestinä sanoen, että voin hakea sieltä turvaa tasapainottaakseni kaikkia niitä hektisiä viestejä, jotka tulevat joka suunnasta.

Sakuran symbolismi esiintyy myös vahvana viestinä. Keskellä taulua kukkiva kirsikkapuu, joka on alkanut tiputtaa lehtiään jokeen, merkitsee minulle uudistumista, elämän kauneutta ja sitä, että jokainen hetki on arvokas. Valitsemalla taiteen, luonnon ja kauneuden, valitsen myös elämän. Teos muistuttaa minua siitä, että vaikka ympärilläni olisi synkkää, voin nauttia elämän pienistä, kauniista taideteoksista odottaessani valoisampia päiviä. Tumma joki ja taustan usva symbolisoivat mielen syvällisyyttä ja mystiikkaa, ja puu juurtuneisuutta.

Tämä on symbolinen totuus kuluneiden vuosien mielenmaisemastani. Aloittaessani uuden elämänsyklin ja tutustuessani uusiin ihmisiin, minusta tuntuu että voisin selittää kaiken tällä maalauksella, ja jättää sen siihen, sillä minä olen siitä vapaa. Menneiden vuosien tunteet ovat kuivuneet kankaaseen kiinni maalin tahdissa. Se hylkii vettä, se ei sotkeudu enää, se on estetiikkaa jota ei voi pestä pois. Toisin, kuin maalaukseni, minä olen teos jota en jätä koskaan rauhaan. Olen ikuisen työstön kohteena, keräten loputtomiin uusia värikerroksia.

6 POHDINTAA

Visuaalisen kokonaistunnelman kannalta teoksessa näkyy eniten Botticelliä ja Zatzkaa. Ihmishahmo on kuvassani enemmän nukenomainen kuin realistinen, ja vain vihjaus kehoa peittävästä kankaasta on samankaltainen kuin edellä mainittujen esikuvien töissä. En tehnyt tätä tietoisesti, vaan pikemminkin siksi, että se oli neutraalein tapa kuvata aihe.

Loppujen lopuksi Marshennikov vaikutti teokseeni ainoastaan sisällöllisesti. Työssä on aistittavissa Marshennikovin yhteydessä sivulla 14 mainitsemaani aistillista provokaatiota, joskin maalausjälki ei pyri taidokkaan realismiin. Caravaggio vei työtäni ajatuksellisesti eteenpäin, mutta vasta myöhemmin verratessani Narcissus teosta omakuvaani, huomasin, että symbolinen yhteys oli selkeä. Käsittelen eristystä taistelukalan muodossa ja meitä molempia ympäröi pimeys. Vaikken tarkastelekaan itseäni vedenpinnasta, ajaa kehysten merkitys hieman samaa asiaa. Kuvittelin Caravaggion vaikuttavan visualisointitapaani, mutta sillä olikin enemmän sisällöllistä merkitystä. Vaikka teos on samalla lailla tummanpuhuva, ei yhtenäisyys olisi ulkopuoliselle nähtävissä, mikä on hyvä asia. Tulevissa töissäni tulen luultavasti leikkimään Caravaggiolle tyypillisillä kontrasteilla enemmän, sillä nämä jäivät omakuvastani uupumaan.

Teoksestani löytyy surrealistisia ja jokseenkin irrallisia elementtejä, kuten Geddesin töistä. Uskon tämän esikuvan vaikuttaneen minuun rohkaissen minua realismin rajojen ulkopuolelle. Hänen Miserere 2 -teoksensa herätti minussa ajatuksen kyyhkysistä, joka päättyi olemaan teokselleni erittäin tärkeä pehmentävä elementti. Mielestäni se onnistui luomaan hellyttävyyttä teokseen, joka on muuten tumma ja uhmaava.

Esikuvieni lisäksi muu ympäristön havainnointi vaikutti myös teokseen. Elokuva Geishan muistelmät vahvisti artistin symboliikkaa, ja uninäkyni, jossa pimeä metsä symbolisoi alitajuntaani, selkeytti tyhjän mustan taustan symboliikan.

6.1 Mitä opin?

Työn alussa ajatusteni selkiyttäminen oli haastavaa. Olin vielä tuossa kauhistuneessa epätiedon tilassa, johon joudun ennen jokaista suurta projektia. Olin jo ottanut aiheessani askelia taaksepäin ja yksinkertaistanut tavoitteitani, mutta pelkäsin, ettei teos vastaisi sitä utopiaa jota pidin mielessäni. Minua myös askarrutti oma näkemykseni ajankäytöstäni. Muistelin aikaisempia kokemuksiani, ja sitä, miten suuret työt ahdistavat minua yleensä vain silloin, kun en työskentele niiden parissa. Tämän tiedostettuani minulla minun oli helpompi työskennellä. Silti tuntui, että aikaa ja keskittymistäni oli vaikea hallita. Aloitin maalaamisen vasta 15 päivää ennen työn palautusta, joten maalausosioon varattu liian niukka aikataulu näkyy työssäni. Alkuperäisen aikataulun mukaan olisin aloittanut

maalaamisen jo maaliskuussa, mutta alkuaikojen epävarmuuden takia en uskaltanut aloittaa vielä siinä vaiheessa.

Aiheen valinnassa minun kannattaa tulevaisuudessa tyytyä vähempään. Kuvattavan kokonaisuuden hallittavuus on minulle tärkeää, joten luon mieluummin yksinkertaisen ja hyvin maalatun taulun, kuin elementteiltään runsaan. Uskon, että minun tuli tehdä tämä teos ymmärtääkseni priorisoivani elementtien yhtenäisyyden ja tyylikkyyden runsauden edelle. Minun kärsimättömyyteni ei tunnu riittävän näin monen erilaisen elementin, tekstuurin ja värimaailman yhdistämiseen ja viimeistelemiseen. En realismiin tottuneena ole teokseen täysin tyytyväinen, ja tämä vain vahvistaa sitä, että minulle ominainen ilmaisutyyli on kuvata asioita lähempää ja keskittyen yksityiskohtiin.

Se, joka miellyttää minua omakuvassani eniten, ovat ihmis- ja eläinhahmot tummalla taustalla. Minulla on tarve keskittää pääaihe, minusta tämä luo intensiivisyyttä kuvaan, ja silmä tietää heti, mihin voi levähtää. Ehkä tämän takia esikuvistani mieluisin on minulle Jeremy Geddesin kyseisellä kompositiolla rakennetut teokset. Voi olla, että minulla oli liian monta esikuvaa mielessäni prosessin aikana. Jos olisin ottanut enemmän vaikutteita Geddesin yleisilmeestä, olisin luonut jotain rauhallisempaa, mutta Botticellin käyttämä runsaus oli päällimmäisenä mielessäni kerätessäni inspiraatiota. Omakuvani onnistuu kuitenkin kuvaamaan haluamiani asioita ja symbolismi on runsasta ja kertovaa, ja tähän olen tyytyväinen.

Teos valmistui huomattavasti hitaammin kuin mitä kopiotyöni, sillä lähdin maalaamaan ilman tarkkaa kuvaa lopputuloksesta, ja jouduin etenemään kokeilun kautta. Ennakointi ovat minulle osittain rauhoittavaa, mutta kärsimättömyyteni takia tämä pilaa usein luovan intoni. Ehkä tarkka luonnostelu ei ole minulle aivan niin tärkeää, kuin mitä luulin, sillä seuraan kuitenkin teokseen muodostuvia persoonallisia oikkuja löytääkseni tieni. Myönnän kyllä olleeni harmissani epävarmuudesta useampaan otteeseen, ja että luonnosteluvaiheen perinpohjainen toteutus olisi ratkaissut tämän ongelman. Haluan kuitenkin antaa intuitioni luonnostella puolestani enemmän päästäen hetkeksi irti kontrollista. Työn edetessä ymmärsin, kuinka tärkeää minulle on pysyä flow-tilassa, ja olla ylianalysoimatta valintojani. Työn loppupuolella huomasin stressin keskellä myös nauttivani tunteesta, että sain joka päivä palata uppoutumaan saman työn ääreen.

Teoksen valmistuttua minusta tuntui siltä, että sillä oli ollut oma päämääränsä, josta en itsekään ollut tietoinen. Todistin monesti, että vaikken suunnitellut teosta kunnolla, asiat loksahelivat paikoilleen tavoilla, jotka tuntuivat ennakoituilta. Uskon, että jos työskentelee pelotta ja suurella inspiraatiolla on teoksilla tapana muodostua juuri sellaisiksi kuin on tarkoitettu. Taideprosessini ovat luonteeltaan kaottisia, mutta on harvinaista, että prosessia tarvitsee tarkkaan selittää yleisölle. Huomasinkin

symboliyhteyksien tarkan selittämisen tuntuvan hieman vieraalta. Tästä ymmärsin selkeämmin tarpeeni pitää tulevaisuudessa taiteeni yksityiskohtaiset merkitykset omana tietonani antaen yleisön tulkita teosta itse. Opinnäytetyössä se ei ollut mahdollista, mutta salaperäisyys on selvästi lähempänä taiteellista luonnettani ja mukavuusaluettani. Minua kiehtoo se, että yleisö ei voi varmasti tietää, mitä olen tarkoittanut teoksellani, mutta että totuus kuitenkin löytyy symboliikasta. Tämä on jännittävää huomata ottaen huomioon pelkoni tulla väärinymmärretyksi. Taidetta ei tarvitse selitellä, tulkinnanvapaus on kuitenkin taiteen mystiikkaa. Tulevaisuudessa aion käyttää enemmän epäselvää tai vaikeammin tulkittavaa symboliikkaa. Opin, että minulle tärkeää ei ole se, että kaikki tietävät totuuden, vaan se, että koen saaneeni mahdollisuuden ilmaista sitä omalla tavallani. Taiteessani onkin päällimmäisenä kyse omasta, henkilökohtaisesta kasvuprosessistani ja omasta totuudestani. Katsellessani teosta mietin huvittuneena, ettei tiikeri pääse raidoistaan. Sivulla kuusi mainitsin haluavani vetäytyä huoneeni turvaan ja olla vähemmän esillä, mutta olen silti asettanut itseni sangen alttiiksi.

Mitä olen jo aiemmin pohtinut, ja mikä selkeytyi työni myötä, on vapauden merkitys taiteelleni. Aikarajan voi itselleen asettaa, mutta teokselle se saattaa olla huono asia. Aikarajoitukset ja liian yksityiskohtaiset odotukset lopputuloksesta eivät sovi taiteelliseen prosessiini. Tulevaisuudessa annan itselleni vapauden muuttaa teoksen suuntaa, kunhan lopullinen tuotos on yleisilmeeltä samalla taajuudella kanssani. En ole täysin tyytyväinen teokseen, sillä suuri osa sitä toteutui suorittamisen paineen alla. Teos olisi saattanut ottaa eri suunnan jos olisin tehnyt sen vapaa-ajallani ilman rajoitteita.

Prosessikuvien ottaminen oli hyvin opettavaista. Tarkastellessani teoksen alkuvaiheita, ymmärsin olleeni pelokas ja liian laskelmoiva. Monet asiat, jotka yritin jo siinä vaiheessa saada oikeanlaisiksi, päätyivät uusien maalikerrosten alle. Opin tästä, ettei minun alkuvaiheessa kannata pyrkiä täydellisyyteen, vaan laajemmin lisäillä suuntaa antavia muotoja saavuttaakseni hyvän kokonaiskuvan ja tasapainon. Oli myös mielenkiintoista verrata ensimmäisiä maalikerroksia valmiiseen työhön, sillä huomasin kehityksen niin selvästi. Tulevissa töissä minun kannattaa muodostaa kuva luoden ensin vapaammalla kädellä ja sitten vasta siirtyä tarkempaan kuvaamiseen. Teoksessa olen tyytyväinen siihen, että sain kontrastein luotua dynaamisen lopputuloksen. Luonnon kuvaaminen onnistui jokseenkin muodoiltaan, mutten onnistunut tekemään siitä elävän näköistä.

Koen saaneeni prosessin myötä paljon selkeämmän kuvan siitä, mihin suuntaan taiteeni tulee kallistumaan tulevaisuudessa. Olen yhä monen teoksen päässä omasta, selkeästä taidetyylistäni, mutta ajatellen tämän olevan ensimmäinen askeleeni omaan näkemykseeni, olen innoissani tulevasta. Luulen, että haluan toteuttaa seuraavaksi inspiraationa käyttämäni uninäyn sellaisena, kuin sen kuvailin sivulla 23.

LÄHTEET

- Artnet (n.d.). At the swan lake. Haettu 28.4. osoitteesta <http://www.artnet.com/artists/hans-zatzka/at-the-swan-lake-0EubISVXnxkXNDCTyrDsJQ2>
- Bonsaigurus (n.d.). Kirsikkabonsai. Haettu 9.4.2017 osoitteesta <https://fi.pinterest.com/pin/697002479800085041/>
- Caravaggio foundation (n.d.). Caravaggio Biography. Haettu 5.3.2017 osoitteesta <http://www.caravaggio-foundation.org/biography.html>
- Caravaggio.org (n.d.). Judith beheading holofernes. Haettu 5.3.2017 osoitteesta <http://www.caravaggio.org/judith-beheading-holofernes.jsp#prettyPhoto>
- Caravaggio.org (n.d.). Narcissus. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <http://www.caravaggio.org/narcissus.jsp>
- Cascone, S. (2017). 10 Things That Will Surprise You About Renaissance Master Sandro Botticelli. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <https://news.artnet.com/art-world/renaissance-master-sandro-botticelli-835226>
- Drawing Academy (2014). Serge Marshennikov – Female Beauty Painter. 28.12.2014. Haettu 5.3.2017 osoitteesta <http://drawingacademy.com/serge-marshennikov-female-beauty-painter>
- Ethnic world trading company (n.d.). Tietoa suitsukkeista. Haettu 8.4.2017 osoitteesta <http://www.suitsukekauppa.fi/tietoa/tuoksuopas>
- Fisher, L., Spielberg, S., Wick, D. & Marshall, R. (2005). *Memoirs of a Geisha* [Motion Picture]. Yhdysvallat: Columbia Pictures.
- Geddes, J. (2011). Adrift. Haettu 10.3.2017 osoitteesta http://www.jeremygeddesart.com/index.php/painting_group/transient/
- Geddes, J. (2011). A perfect vacuum. Haettu 10.3.2017 osoitteesta http://www.jeremygeddesart.com/index.php/painting_group/immaterial/
- Geddes, J. (n.d.). Jeremy Geddes. Haettu 10.3.2017 osoitteesta <http://www.jeremygeddesart.com/index.php/about/>
- Geddes, J. (2012). Miserere 2. Haettu 10.3.2017 osoitteesta http://www.jeremygeddesart.com/index.php/painting_group/misere/

Geishawiki (n.d.) Sayurin lumitanssi. Haettu 28.4.2017 osoitteesta [http://geishaworld.wikia.com/wiki/Memoirs_of_a_Geisha_\(Film\)](http://geishaworld.wikia.com/wiki/Memoirs_of_a_Geisha_(Film))

Greek Mythology (n.d.). Nymphs. Haettu 14.4.2017 osoitteesta <http://www.theoi.com/greek-mythology/nymphs.html>

Mantzavinos, C. (2016). Hermeneutics. 22.6.2016. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <https://plato.stanford.edu/entries/hermeneutics/#HermCirc>

Marshennikov, S. (2010). New day. Haettu 11.3.2017 osoitteesta https://www.facebook.com/pg/marshennikov/photos/?tab=album&album_id=771638149571015

Marshennikov, S. (2011). 167. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <http://serge-marshennikov.tumblr.com/post/19244902339/167-2011-85x90cm>

Not Without My Passport (2016). Cherry blossom meaning in Japan. Haettu 15.4.2017 osoitteesta <http://notwithoutmypassport.com/cherry-blossom-meaning-in-japan/>

University of Miami Arts & Sciences (n.d.). Agonistic Behavior in Betta Splendens. Haettu 20.4.2017 osoitteesta http://www.bio.miami.edu/dana/161/evolution/161_betta.pdf

Pullinen, J. (2003). Mestarin käden jäljillä. Kuvallinen dialogi filosofisen hermeneutiikan näkökulmasta. Helsinki: Ilmari.

Reiss, V (2013). The meaning of Om. Haettu 2017 osoitteesta http://www.huffingtonpost.com/kripalu/meaning-of-om_b_4177447.html

Resisting the intelligence. (2016). Art and sincerity Blogijulkaisu 19.11.2016. Haettu 1.5.2017 osoitteesta <https://resistingtheintelligence.wordpress.com/2016/11/19/art-and-sincerity/>

Salo, M. (n.d.). Voimaantuminen. Haettu 1.5.2017 osoitteesta <http://voimaantumo.fi/index.php?page=voimaantuminen>

Standford Encyclopedia of Philosophy (2016). Dualism. Haettu 30.4.2017 osoitteesta <https://plato.stanford.edu/entries/dualism/>

St Johns Nottingham. (2015). GADAMER BY JESSICA FRAZIER. [Youtube video]. 18.11.2016. Haettu 1.3.2017 osoitteesta https://www.youtube.com/watch?v=Y58NKaQXaA8&index=8&list=PLX__H_PZeaXpHlwP-UmypdERbDvgCVg1V

The Athenaeum (2012). A dream in the forest. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <http://www.the-athenaeum.org/art/detail.php?ID=77751>

The Athenaeum (2012). Beautiful Girl in the Moonlight. Haettu 28.4 osoitteesta <http://www.the-athenaeum.org/art/detail.php?ID=77760>

The Athenaeum (2008). Primavera. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <http://www.the-athenaeum.org/art/detail.php?ID=34924>

The Athenaeum (2008). The Birth of Venus. Haettu 28.4.2017 osoitteesta <http://www.the-athenaeum.org/art/detail.php?ID=34925>

The National Gallery, (n.d.). Haettu 28.4.2017 osoitteesta <https://www.nationalgallery.org.uk/paintings/glossary/chiaroscuro>

Väisänen, L. (2015). Mistä symbolit kertovat. Helsinki: Kirjapaja.